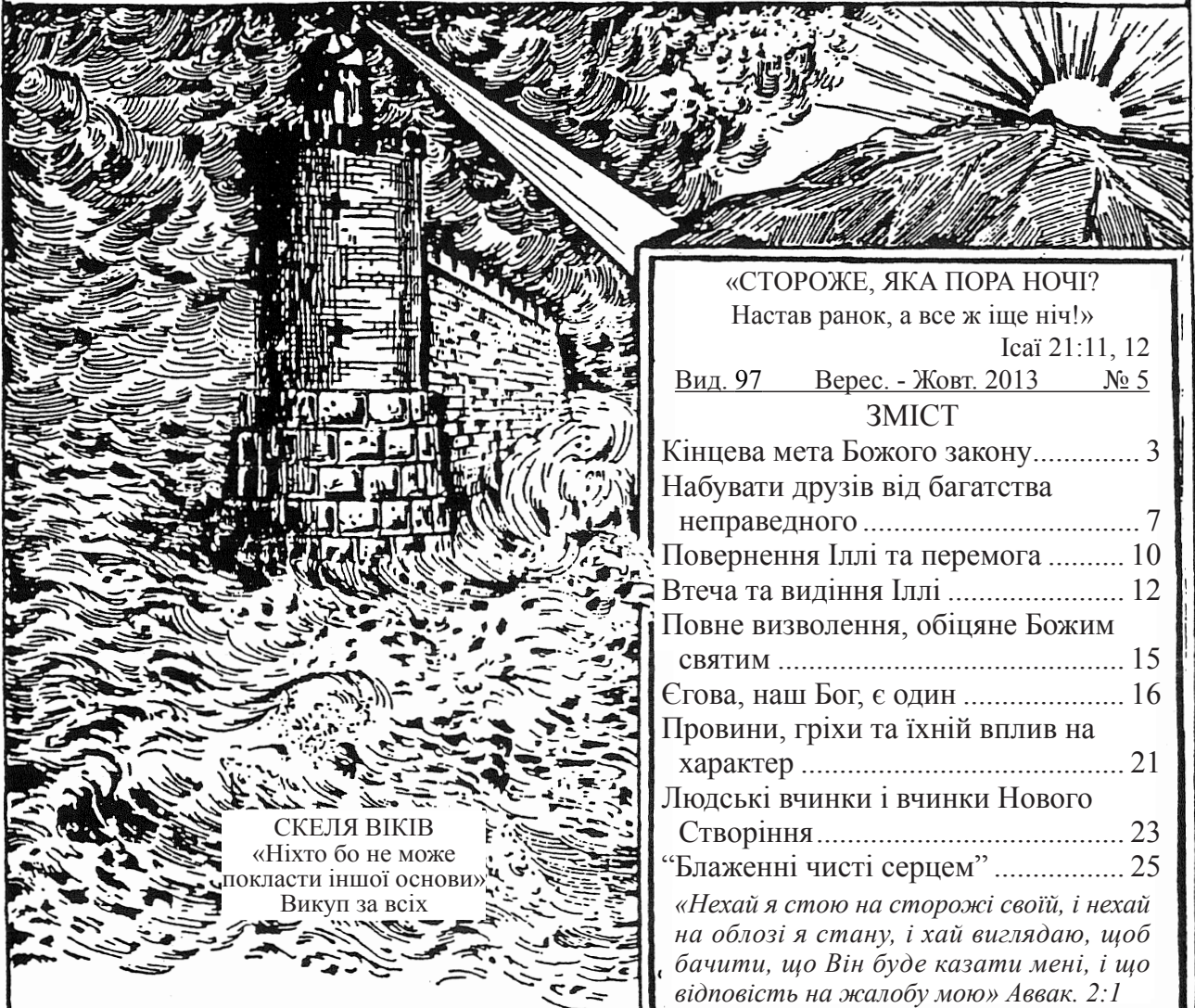

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж іще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 97 Верес. - Жовт. 2013 № 5

ЗМІСТ

Кінцева мета Божого закону.....	3
Набувати друзів від багатства неправедного	7
Повернення Іллі та перемога	10
Втеча та видіння Іллі	12
Повне визволення, обіцяне Божим святим	15
Єгова, наш Бог, є один	16
Провини, гріхи та їхній вплив на характер	21
Людські вчинки і вчинки Нового Створіння.....	23
“Блаженні чисті серцем”	25

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

КІНЦЕВА МЕТА БОЖОГО ЗАКОНУ

“Ціль же наказу [заповіді] – любов від чистого серця, і доброго сумління, і нелукавої віри” (1 Тимофія 1: 5).

В наведеному вірші в слові “наказ” ми маємо підсумування Божественного Закону. Слід сказати, що є різні накази і що всі вони більш-менш загально представлені в Декалозі. Наш Господь поділив ці заповіді на дві частини, кажучи, що ці дві частини є оглядовим представленням всього Закону Бога. Закон – це наказ, запроваджений повноважною інституцією, це правила поведінки, яких ми зобов’язані дотримуватися. Сини Ізраїлю не оцінювали накази, дані в Законі. Для них він становив лише численні вказівки, що вони повинні та чого не повинні робити, і не більше. Вони не зрозуміли властивих меж даної речі. Навіть Християнська Церква в значній мірі не змогла здобути правильного погляду на Божественний Закон.

Не треба думати, що Закон був недосконалий, адже Бог, який є досконалий, не міг дати недосконалого закону. Отже, Божий Закон, наказ, є досконалий. Говорячи про цей Закон, апостол Павло пише: “Закон святий, і заповідь свята, і праведна, і добра” (Рим. 7: 12). Причина, чому ізраїльтяни не могли виконати Закон, полягала не в тому, немовби Закон недосконалий, а в тому, що вони були продані під гріх, як каже апостол (вірш 14). Ми визнаємо Закон мірилом досконалості. Наш Господь, прийшовши, “збільшив та прославив Закон”. Він показав, яким величним та далекосяжним є Закон, якщо його повністю збагнути.

Ніхто з грішного роду не може (внаслідок

недоліків та слабостей плоті) жити згідно з вимогами досконалого Божого Закону. У випадку Церкви така неспроможність зникає через Христа. “Виконалось виправдання Закону на нас”, бо Бог встановив порядок, що заслуга Христа покриває наші недоліки та вади. Це дозволяє нам жити в повній згоді з Законом, бо ми виконуємо його в душі, але не можемо повністю виконати в букві, і кров Ісуса компенсує решту, тобто наші несвідомі недоліки.

ЧИСТА, ЕСАМОЛЮБНА ЛЮБОВ

Апостол говорить про “ціль наказу”. Цей вираз виглядає дещо незрозумілим. Думка, очевидно, полягає в тому, що кінцевою метою Закону, тобто тим, чого він добивається, є любов, щоб дозволити нам досягти становища, де ми прийдемо до повної згоди з Тим, Хто дав цей Закон і є уособленням Любові.

Таким буде кінцевий результат Божого Закону для всіх, хто його прийме. Бог хоче, щоб усі досконалі залишилися досконалими, а недосконалі щоб побачили, що властивий критерій для всіх створінь Єгови є справедливим критерієм, повним любові; що Бога треба слухатися не з примусу, а з любові до Нього та на основі принципів праведності. Його кінцева мета полягає в тому, що всі Божі інтелігентні створіння, котрі мають отримати вічне життя, повинні бути досконалими, в повній згоді зі своїм Творцем.

Продовжуючи, апостол показує, що любов, якої вимагає Божий Закон, повинна бути особливою. Ми розуміємо любов батька до дитини

або любов до тварин, вважаючи її цілком нормальною, якщо не впадати в крайнощі, але в такій любові може бути певна міра самолюбства. Хтось може любити собаку, бо це його собака, або любити дитину, бо це його дитина. Така любов матиме самолюбний відтінок і не може бути безсторонньою, великодушною любов'ю в її найвищій формі. Любов, яка здатна виконати всі вимоги Божого Закону, це – любов “від чистого серця”.

Можна підтримувати любов у серці, яке не зовсім чисте. Існує суміш любові та самолюбства, і саме так є з деградованим людством. Навіть наша любов, як християн, на початку може бути чистою тільки частково, але дух наказу, прийнятий до нашого серця, повинен поступово витіснити самолюбство. Богоподібна любов означатиме любов до Божої Правди, любов до Його святого Закону, любов до Його створінь. Це несамолюбна любов, бо такою є любов Бога. Бог не збирається щось здобути від усього того, що Він робить для Церкви або збирається зробити для світу. Він це робить від чистого серця – від доброго, великодушного, люблячого серця – і не думає, що можна з цього мати.

Чисте серце – це серце, яке у своїх намірах не містить жодного самолюбства. Воно має бажання робити добро усім і не робити зла нікому, воно прагне благословення для інших та для себе, намагається любити Бога і служити Йому досконало, всіма силами. Наш Господь радив такий стан серця, кажучи: “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога”. Отже, цілком зрозуміло, що особа з чистим серцем – це не лише той, хто починає християнське життя з добрими намірами. Всі, котрі рушають в християнське життя, роблять це з добрими намірами, але їх треба навчити, їх треба виховати. Вони повинні розвинути чистоту серця до досконалого рівня. Тому бачимо, що труднощі християнина мають на меті привести серце до стану чистої, несамолюбної любові.

На початку християнського шляху наші серця є чистими в тому значенні, що вони є

щирими, довірливими. Що ми маємо на думці, те і кажемо, те і визнаємо. Ми наближаємось до Бога не тільки устами, але й серцем. Але любов від чистого серця (чисту любов, згадану в нашому вірші) можна здобути тільки тоді, коли ми скинемо з себе самолюбні речі і зодягнемось в Дух Господа. Апостол звертається цими словами до християн, даючи їм зрозуміти, що вони повинні скинути з себе згадані речі, якщо сталися християнами. “Відкиньте і ви все оце: гнів, лютість, злобу”, ненависть, суперечку – вчинки тіла та диявола. Ці речі тримаються вас в тій чи іншій мірі. Зодягніться у покору, самовладання, терпеливість, довготерпіння, добротливість, братню доброзичливість, любов. Якщо ви це робитимете, ваші серця будуть в стані, про який згадує апостол, і ви зможете здобути все, що Бог хоче від вас, чого вимагає, тобто “любов від чистого серця”.

ВИЗНАЧЕННЯ “ДОБРОГО СУМЛІННЯ”

Далі апостол каже: “і доброго сумління”. Сумління, судячи зі всього, є моральною прикметою розуму, яка застерігає відносно добра і зла. Дехто має гостре сумління і може швидко збагнути, що є добре і що погане. Інші мають притуплене сумління, і їм важко побачити різницю між добрим і поганим. Їм навіть до певної міри байдуже щодо моральної сторони їхньої поведінки. Хоча Бог створив людину з добрим сумлінням, здатну точно визначити, що є правильним, а що неправильним, проте гріх спотворив це сумління. Обов'язок кожного християнина – привести своє сумління до ладу, виховати його так, щоб навчитись розрізняти правильно. Бог у Своєму Слові виклав принципи праведності. З допомогою Закону Бога християнин може побачити ці принципи – зрозуміти, що є добре і що погане в принципі.

Золоте Правило нагадує нам: робіть своєму ближньому так, як ви би хотіли, щоб він зробив вам за схожих обставин. Подумайте про те, що ви би хотіли, щоб ваш ближній зробив

вам в тому чи іншому випадку, в тих чи інших умовах, і тоді допоможіть своєму сумлінню побачити, що є правильне, щоб його робити. Багато речей є аморальними, забороненими Законом Бога. Їх значно простіше розпізнати сумлінням, коли є лише один спосіб поведінки на основі ясно вираженої волі Бога про дану річ. Але є ще інші речі, які, щоб їх ясно бачити, вимагають добре вишколеного сумління. Тут особливо помічним стає Золоте Правило. Коли принципи праведності міцно закріплені в нашому характері, тоді неважко побачити, яким має бути шлях обов'язку та любові.

Той, чиє сумління недостатньо вишколене Божим Словом, може бути цілком щирим, однак може прямувати хибним шляхом. Людина може триматися певної поведінки роками і при цьому робити це з цілком добрим сумлінням, цілком щиро. Ставши християнином, вона за якийсь час, мабуть, почне розуміти, що її попередні вчинки не були розумними та властивими, і скаже: "Тепер я бачу, що я дивився на це неправильно. Відтепер мені зрозуміліше, як правильно поводитися за таких обставин. Я усвідомлюю, що цей принцип праведності повинен укоренитися в моєму естві, щоб я більше подобався Богу. Християнська любов сягає за межі справедливості, але справедливість має бути першою". Добре розвинений християнин має добре вишколене сумління.

"Добре сумління", згадане в нашому вірші, – це належно розвинене сумління. Мова не йде про сумління, яке завжди звинувачує свого власника, переконуючи його в тому, що він завжди робить погано. Є хворобливі сумління, які постійно звинувачують, які не здатні зважити речі правильно. Справді добре сумління добре відрегульоване. Наприклад, хтось має важільні ваги, які збиваються в один або в другий бік. Ваги, правильно відрегульовані, триматимуться рівня. Вони надійні. Так само є з добрим сумлінням, яке може визначити найменше відхилення від Божого Закону.

ВАЖЛИВІСТЬ ЧЕСНОСТІ В ВІРІ

Наприкінці св. Павло додає: "і нелукавої

віри". Нелукава віра – це віра, яка готова належним чином предстати перед іншими. Вона нелукава. Лукавити означає представляти хибно. Ми повинні мати віру, яка є необманливою, нелукавою, як каже апостол. Ми, християни, маємо критерій, викладений для нас в Господньому Слові. Але ми повинні йти далі, ніж вимагає Закон. Ми знаходимося під ще вищим Законом – під Законом жертвовної Любові. Наша віра вхопилася речей, досі небачених – тієї частини Господнього задуму, яка сягає за межі видимого буквального очам. Ми повинні чесно і самовіддано триматися того, що Господь відкрив нам і що наша віра змогла прийняти як Його волю. Ми повинні бути чесними щодо нашої віри і нашого життя.

Є багато таких, котрі, можливо, мають добре уявлення про справедливість і є добрими людьми в багатьох відношеннях, але вони можуть лукавити з приводу своєї віри. Вони можуть думати собі, що мета виправдовує засоби, і можуть розповідати про свою віру таке, що матиме добрий вплив на декого, але не буде правдою. У всьому світі є люди, які лукавлять про свою віру. Вони представляють її у фальшивому світлі. Вони не вірять у те, чого навчають і про що говорять. Багато людей навчає про вічні муки. Якщо ви запитаете їх з приводу їхньої віри в це, вони вам скажуть: "Я не вірю в це вчення, але його, мабуть, варто проповідувати". Інші навчають про Вищу Критику, Еволюцію, Нову Думку тощо, обманюючи і потрапляючи в обман, однак продовжують вважати себе християнами. Всі ці люди є в поганому стані. Якщо вони негайно не зміняться, то не будуть придатні до Царства. Ціль Закону, Любов, має виконатися в тих, котрі будуть прийняті до найвищого і найбільш шанованого становища. Ця любов вимагає, перш за все, найвищої відданості Богу, що означає відданість Його Слову. Яка користь з наявності того, що є кінцем Закону (остаточною ціллю Закону), якщо цей кінець (цю ціль) ніколи не вдасться досягти? Христос дійшов до кінця, досяг мети Закону. Праведність Закону виконалася в Ньому дійсно.

Справжня Церква сьогодні досягає цього в дусі. Тобто, їхні серця, їхні розуми є в згоді з Законом, і вони намагаються з дня на день щораз більше приводити своє життя – свої слова, думки та вчинки – до повної згоди з досконалим Законом Любові.

ЗАКОН НОВОГО СТВОРІННЯ

Святе Письмо скрізь показує, що в Божих очах любов є провідною річчю. Не слід нехтувати іншими прикметами, іншими чеснотами, але ця прикмета знаходиться на самому верху у списку християнських чеснот. Зі списку, в якому апостол Павло згадує плоди Святого Духа, ми бачимо, що на першому місці він ставить любов, потім радість, мир, довготерпіння, лагідність, великодушність, віру, покір, стриманість (Гал. 5: 22, 23). Апостол Петро наводить список плодів Духа як свого роду сукупність, як додавання одного плоду до іншого, що в сумі дає всі благодаті. Він починає з віри, основи. Далі треба старанно додавати витривалість, знання, самовладання, терпеливість, братню любов, а потім всеосяжну любов, яка охоплює весь світ і навіть наших ворогів.

Слід, однак, пам'ятати, що любов не є чимось, що розвивається миттєво. Вона зростає. Хто має трохи любові, трохи Святого Духа сьогодні, матиме його більше завтра і ще більше через рік, бо це справа розвитку. Оскільки сам Бог є любов, то насадження Божественної подоби в людстві шість тисяч років тому, коли був створений батько Адам, означає, що Бог обдарував людину прикметою любові. Навіть в деградованому стані людини ми бачимо майже на кожному кроці прояв любові – природну любов. У багатьох випадках вона так чи інакше переросла в самолюбство. Але трапляються шляхетні люди, котрі мають багато любові з природи, мають багато первісної Богоподібності, яка ще залишилася. Їм доводиться прикладати в цьому напрямку значно менше зусиль, ніж іншим, більш самолюбним. Всі складові гріха так чи інакше пов'язані з самолюбством

і ведуть боротьбу з найвищими інтересами особи.

Любов, яку нам, як Новим Створінням, пропонує Біблія, – це любов, яка бере свій початок від миті нашого зачаття духом. Той, хто був зачатий Духом Бога, вже має в якійсь мірі цю чисту, несамолюбну любов, про яку говорить св. Павло. Коли він зростає як Нове Створіння, то зростає в любові, поступово наповнюючись нею (його можливості наповнитися любов'ю збільшуються в міру зросту). На початку нашого християнського життя ми маємо, так би мовити, початкову любов. Вона повинна набувати розмаху і наповнювати наше єство. Ця любов Бога зробить нас більш люблячими, більш вдячними, більш люб'язними до наших приятелів, до кожного і навіть до ворогів.

Але Святе Письмо звертає нашу увагу на факт, що в міру розвитку в нас любові Бога, вона проявлятиме особливий інтерес до братів, котрі отримали той самий Дух. Отже, той, хто взагалі має Дух Бога, напевно любитиме своїх братів, бо буде бачити в них розум Бога. Ця любов буде зростати в ньому настільки, наскільки він буде розвиватися і бачити розвиток братів.

Однак всі брати в Христі мають недосконале тіло і можуть лише недосконало виразити дух любові. А так як брати є зібрані до купи спільними надіями та прагненнями, вони, правдоподібно, стануть випробуванням один для одного більше, ніж це було би з боку світу. Часом в них виникає спокуса сказати братові або сестрі: “Ти не виявляєш достатньо духа любові!” Осць так з'являється дух критики, і любов опиняється на випробуванні. Наскільки ми зростаємо в любові, настільки цей дух любові стає нашим, і ми починаємо дивитися на слабості братів більш доброзичливо. Наш щоденний досвід повинен навчити нас звертати більшу увагу на власні невдачі. Виявлення власних помилок і боротьба з ними повинні упокорити нас. Хто розуміє власні вади, той повинен поширити свої почуття симпатії на своїх співтоваришів-пілігримів на Небесному шляху, котрі ведуть схожий бій.

Якщо ми цього не зробимо, то не будемо до вподоби нашому Богу. Факт, що брати мають Дух Бога і намагаються розвивати любов – не дивлячись на те, як далеко вони є від власних ідеалів та наших уявлень про них, – вимагає, щоб ми їх любили. Наша прихильність до них повинна збільшуватися і поглиблюватися, і якщо ми бачимо, що вони схилилися, то повинні намагатися відновити їх у любові, пам'ятаючи про себе, щоб і ми не потрапили в спокусу. А щодо того, наскільки глибоку любов ми повинні проявляти, то це виразно викладено в Святому Письмі. Ми повинні любити братів так, як Христос полюбив нас. Це дуже широке поняття. Христос полюбив нас настільки, що охоче погодився покласти за нас Своє життя. Ми повинні наповнитися любов'ю, симпатією до наших братів у Христі, бажаючи приносити їм допомогу. Все, що ми робимо для них, є проявом нашої любові до Господа.

Господь влаштував так, що наша любов до братів, віддавання за них життя і виступ на їхній захист вважається зробленим для Нього, і Він це відповідно оцінює. Коли би настав час і була би така потреба, ми повинні бути готові віддати своє життя за них. Та особливим чином ми повинні класти його крок за кроком в служінні їм – чи то, щоб розчистити від снігу хідник, чи подбати про них, коли вони хворі, чи приготувати обід або сніданок, чи вислати їм лист і підбадьорити на доброму шляху. Немає різниці, яка це служба. Все це, а також багато іншого є служінням тим, котрі є Господніми, – віддаванням життя за них. Ми радіємо такими привілеями, такими нагодами використовувати свій час та сили

так, як Господь підказує нам Своїм провидінням, розуміючи, що єдиний спосіб, яким ми можемо класти наше теперішнє життя, – це служити Господнім та нашим братам і робити добро усякому, якщо для цього є можливість, віддаючи перевагу братам.

Можливо, ми ніколи не досягнемо в тілі такого стану, в якому не будемо ранили брата словом або вчинком. Всі ми маємо вади, з якими доводиться боротися. Але “Господь дивиться на серце”, а не на недосконале виконання. Якщо Він бачить щире намагання виконувати Його волю, Він покриє недоліки та хиби заслугою нашого Спасителя.

Якщо ми зробимо помилку, то повинні бути охочі її виправити, представити належні вибачення і відшкодувати, даючи запевнення брату, що ми не збиралися зачіпати його почуттів. Або, якщо, знаходячись у спокусі, ми недостатньо переживали, щоб не поранити брата, ми повинні попросити вибачення, висловити свій жаль і тоді визнати свою помилку перед Престолом Благодаті, просячи прощення в Ісусовому імені.

Якщо ми сподіваємося належати до тих, кому буде дано місце з Христом на Його Престолі, то стараймося, щоб по Його благодаті ми досягли цілі наказу, цілі Закону, даного Новому Створінню. Нехай це буде “любов від чистого серця, і доброго сумління, і нелукавої віри”, любов, яка надихає до невимушеної, охочої жертви усякої земної надії та прагнення і яка радо кладе навіть саме життя за братів, щоб ми могли вважатися гідними небесної спадщини, яка чекає “більш ніж переможців” (Рим. 8: 37).

R5755 (1915 p.)

НАБУВАТИ ДРУЗІВ ВІД БАГАТСТВА НЕПРАВЕДНОГО

“І Я вам кажу: Набувайте друзів собі від багатства неправедного, щоб, коли проминеться воно, прийняли вас до вічних осель” (Луки 16: 9).

Юдейський народ був Божим вибраним спадком. Під Мойсеєвою Угодою деякі особи

з цього народу були представниками Бога і народу Ізраїлю. Тому Ісус міг сказати до Своїх учнів: “На сидінні Мойсеєвим усілися книжники та фарисеї. Тож усе, що вони скажуть вам, робіть і виконуйте; та за вчинками їхніми не робіть, бо говорять вони та не роблять

того” (Мт. 23: 2, 3). Бог доручив їм особливу відповідальність, благословення, привілеї та знання, і люди в тій чи іншій мірі були залежні від них. Та вони були несправедливими в своїх стосунках з народом. Через Свого Сина Господь посилав слова до цих книжників та фарисеїв, кажучи, що вони позбавлені посади управителя. Загалом їм вдалося зрозуміти, що приходить Нова Епоха – Євангельський вік. Іван Христитель, передвісник Христа, мав також звістити, що наблизилося Царство Небесне. І ось Ісус дає притчу, яка пояснює, яке становища ці класи мають зайняти. Він наводить приклад несправедливого управителя, якого пан покликав і зажадав від нього дати звіт, бо його обов’язки управителя мали ось-ось закінчитися.

Коли цей управитель дізнався, що його незабаром змістять, він спробував придбати друзів зі всіх, хто заборгував його пану. Не дивлячись на те, яким несправедливим він був до цих боржників раніше, він вирішив по можливості списати їхні борги, на що мав право. В древні часи управитель мав право укладати договори і т.д. для свого пана. Отож управитель урізав рахунки, і люди стали його приятелями. Похваливши таку поведінку, наш Господь сказав, що це був дуже мудрий крок з боку управителя, бо цим він здобув прихильність усіх, кому міг допомогти. Хоча наш Господь схвалив такі дії як мудру світську поведінку, однак порадив брати приклад не з несправедливості управителя, а з його кмітливості в зайнятті становища, яке могло принести йому прихильність та дружбу тих, з ким він попередньо поведився несправедливо.

Застосовуючи ці слова до часу, в якому жив наш Учитель, бачимо, що книжники та фарисеї мали б домагатися любові та вдячності своїх юдейських братів. Коли б вони намагалися зробити людей щасливими та задоволеними, їм було би легше згодом. Але вони цього не робили, і коли на весь народ прийшов великий

час горя в 70 році н.е., релігійні управителі найбільше нарікали і найбільше постраждали в ньому. Вони не виявилися такими мудрими, як цей несправедливий управитель.

НАША ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЯК БОЖИХ УПРАВИТЕЛІВ

Тоді наш Господь застосував цю притчу до Своїх учнів і дав їм певний урок: “І Я вам кажу”. Застосування притчі до Його послідовників є дещо відмінним від застосування її до книжників та фарисеїв. “І Я вам кажу: Набувайте друзів собі від багатства неправедного”. Іншими словами, Господній народ отримав пораду використовувати те з мамони несправедливості, що в нього є, щоб зробити якомога більше доброго, щоб благословити та підтримати інших. Так вони здобудуть вдячних і доброзичливих друзів.

Це не означає, що наші добрі вчинки і використання того, що Господь нам дав, слід робити з наміром здобути похвалу і матеріальну користь для себе. Ні. Це слід робити, щоб дійсно послужити благословенням іншим там, де радить Святе Письмо. Ось так Господні діти стають справді гідними похвали і приємними перед Богом. Віримо, що це добра порада, якої слід дотримуватися сьогодні. Учитель сказав, що сини цього світу загалом є мудріші від синів світла, бо звертають увагу на те, що найкраще для їхнього благополуччя.

ЧАС ГОРЯ, ЗОБРАЖЕНИЙ У ФРАНЦУЗЬКІЙ РЕВОЛЮЦІЇ

За словами нинішніх церковних влад, ці влади сидять на сидінні Христа. Людські маси не знають нічого кращого окрім того, що їм скажуть їхні релігійні правителі. Сьогодні, коли доктори богослов’я бачать, що нинішня Епоха наближається до кінця, вони мали б намагатися виправити колишні помилки в поведінці зі своїми отарами, мали б відшкодувати дещо усі минулі упущення. В тій чи іншій мірі вони приховували “ключі

розуміння” (Лк. 11: 52), використовували за-
бобонність людей і вимагали від них гроші
під різними надуманими приводами. Тепер,
по можливості, слід було би виправити все
це, кажучи людям правду. Слід було би на-
магатися врятувати себе від насилля, яким
буде супроводжуватися їхнє падіння. Коли
б вони так зробили, це падіння не було би
таким тяжким, коли прийде велике лихо. Але,
ставлячись до справжніх інтересів людей що-
раз більш вороже, вони тільки погіршують
справи близького майбутнього, на що звертає
увагу Святе Письмо.

Нас не повинно дивувати, що священники
та служителі зазнають більше лиха в часі
близького великого горя, ніж люди, яким
вони зав’язували очі. Католицькі священники
жорстоко постраждали під час Французької
революції, яка в малому масштабі зобра-
жувала грядущий великий катаклізм. Ця
Французька революція, як ми переконані,
виразно згадується в Об’явленні 12: 15, 16.
(Див. також “Виклади Святого Письма”, том
3, стор. 50-54 та 64-69). Віримо, що духівни-
цтво та провідники номінальної церкви осо-
бливо постраждають в загальному поваленні
Існуючого Ладу, яке вже поряд: деякі за те,
що активно протистояли Правді, а деякі за
те, що хоч вважали себе представниками
Правди, світла та свобод людей, насправді
не відстоювали цієї правди, яку розуміли, а
сиділи тихо заради власних міркувань. Вони
не зуміли захистити інтереси людей, яким
обіцяли служити.

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИТЧІ ДО СВЯТИХ

Застосовуючи слова Ісуса до себе, святі
мали б навчитися, що якою б мамоною не-
справедливості, якими б земними багатствами
ми не володіли, ми повинні, наскільки це в
наших силах, старатися бути щедрими, а не
скупими. Це так, немовби Господь показує нам,
що якщо ми, Його послідовники, володіємо
тими чи іншими засобами, можливостями,

впливом тощо, то повинні використовувати
ці таланти, дані Ним, для продовження Його
Справи. Якщо ж в нашому представленні
Правди нас спіткає той чи інший прилюдний
осуд, ми не повинні приділяти цьому надто
великої уваги, а повинні намагатися бути
доброзичливими, наскільки дозволяє наша
вірність Господу і Дух Його Слова.

Учитель додає: “Щоб, коли проминеться
воно, прийняли вас до вічних осель”. Ті, котрі
б могли прийняти нас до вічних осель, це,
звичайно, Господь та Його ангели. Він обіцяв
прийняти всіх Своїх вірних. Використання
нами мамони несправедливості, жертвування
нами земних інтересів, які могли б прине-
сти нам благословення від людей, напевно
остаточно коронує нас благословеннями від
Господа, як і обіцяно. Коли воно проминеть-
ся, це означатиме завершення нами нашого
шляху жертвування. Весь Господній народ
повинен померти. Це – мета його посвячен-
ня; це – жертва до самої смерті. Належачи
до класу тих, котрі набувають друзів з до-
помогою, тобто від багатства неправедного
(жертвують ці земні речі, як вони проминають,
і вмирають, як закінчується їхній шлях), вони
будуть прийняті до вічних осель – до місця,
приготованого для вірного класу “більш ніж
переможців”, у “будівлю від Бога на небі, дім
нерукотворний та вічний”.

Ми не застосовуємо слово “вони”
обов’язково до тих, котрі стали нашими
приятелями. Бог – наш приятель, якщо
ми, як Його діти, живемо життям само-
пожертвування та нехтуємо егоїстичним
використанням земного багатства заради
служіння Господу. Тоді нашими друзями,
котрі приймуть нас, як ми проминемося,
не будуть тільки ті, котрі мали користь від
нашої жертви, але, перш за все, ті, котрі
будуть за завісою – Отець, Господь Ісус,
прославлені святі і всі святі ангели. Яка
блаженна надія!

R5749 (1915 p.)

ПОВЕРНЕННЯ ІЛЛІ ТА ПЕРЕМОГА

1 ЦАРІВ 18: 16-40

ОБРАЗНІ ТРУДНОЩІ ІЛЛІ – ЦАР АХАВ ТА ЦАРИЦЯ ЄЗАВЕЛЬ ТАКОЖ МАЮТЬ ОБРАЗНЕ ЗНАЧЕННЯ – ТРИ З ПОЛОВИНОЮ РОКИ ЗАСУХИ ЗОБРАЖУВАЛИ ТИСЯЧУ ДВІСТІ ШІСТДЕСЯТ РОКІВ ДУХОВНОЇ ЗАСУХИ – МОЛИТВА ВІРИ ІЛЛІ ПРИНЕСЛА БУКВАЛЬНУ ЗЛИВУ – МОЛИТВА ВІРИ ЦЕРКВИ ПРИНЕСЛА ДУХОВНИЙ ДОЩ ТА ВЕЛИКУ РЕФОРМАЦІЮ

Наша лекція цікава, бо вона в простий спосіб записана в Біблії, проте зацікавлення дослідників Біблії зростає відтоді, як вони дізналися, що Ілля був не тільки пророком Господа і що його життя було образом земних випробувань Церкви. Книга Об'явлення (2: 20-25; 18: 7) показує, що цариця Єзавель представляла велику релігійну систему Євангельського віку, яка вчинила велике насилля над Правдою. Ахав представляв земні уряди. Його дружина представляла фальшиву християнську церковну систему, яка побралася з земними урядами.

Якщо Ахав представляв земні уряди, які претендували на те, щоб бути царствами Христа, то цариця Єзавель символізувала, тобто образно представляла, фальшиву церковну систему, яка, замість того, щоб зберігати свою чистість як незаймана Церква Христа, одружилася (з'єдналася) з цими земними системами. І навпаки, справжня незаймана Церква Христа мала залишатися вірною своєму небесному Господу, чекаючи Його Другого приходу. Тоді мало відбутися її весілля з Ним.

Як пророки Ваала перебували під наглядом цариці Єзавелі та опікунством царя Ахава, так священники та релігійні представники великої церковної системи були слухняними слугами великих фальшивих інституцій, зображених в Ахаві та Єзавелі. Схожим чином пророк Ілля та його відносини з Ахавом і Єзавеллю, а також зайнятість в справах Ізраїлю були образом справжньої Церкви Христа в плоті, з цього боку завіси. Хоча справжня Церква є символічно представлена жінкою, вона інколи є також представлена чоловіком, коли образ включає Господа Ісуса Христа, Голову Церкви.

В Об'явленні три з половиною роки випробувань Ілли є образно викладені символічною мовою – сорок два місяці, 1260 днів, три з половиною роки (Об. 11: 2, 3; 12: 6, 14; 13: 5). В Об'явленні цей час є символічним, і кожен день цих трьох з половиною років представляє рік, тобто йдеться про весь період 1260 років. Деякі знавці Біблії встановили початок цього періоду в 539 році н.е. і кінець у 1798 році н.е., коли Наполеон Бонапарт забрав папу римського в'язнем до Парижа.

Як під час переховування Ілли у пустині не було дощу, доки Ілля не повернувся, як сказано в нинішній лекції, так само у випадку Церкви бракувало дощу, був духовний голод, який закінчився лише у 1798 році, через тисячу двісті шістьдесят років.

Як перед самим закінченням засухи в Ізраїлі відбулося велике протистояння (на яке посиляється наша лекція), де перемога була на боці Господа, так само в історії Церкви відбулося велике протистояння між католицизмом та протестантизмом в період, названий Реформацією. В Об'явленні Церква, символічно показана в жінці, була заведена на пустиню – надовго зникла з-перед очей усіх. Ця жінка відповідає в образі Ілли, який заховався від очей царя, цариці та пророків Ваала – був у світі, але не був зі світу. Як Іллю годували круки в пустині, так само Об'явлення каже, що справжня Церква (жінка), усамітнівшись подалі від людських очей, була годована впродовж тисячі двісті шістьдесят років, під час яких у світі панував голод духовного харчу.

Після повернення зі стану пустині клас Ілли виконав надзвичайно сміливе завдання. У великій мірі настало духовне відсвіження. Якийсь час здавалося, що цариця Єзавель

переможена, що вбивство її пророків Мечем Правди виявило їхні неправди і вивело Божу Правду та її слугу, Іллю, справжню Церкву, на чільне місце. Однак так було недовго. Наша наступна лекція показує нам, що класу Іллі знову довелося втікати від владної Єзавелі.

ЧОМУ НЕ БУЛО ДОЩУ?

Багато-хто виражає здивування, що у відповідь на наполегливе дослідження Біблії в наші дні Боже Слово дає таке чудове Послання Божественної Мудрості, Справедливості, Любові та Сили, яке істотно суперечить вченням минулого. “Чому, – питають вони, – дослідники Біблії сьогодні мають так багато світла на Боже Слово порівняно з тим, що мали такі ж ревні дослідники Біблії в минулому?”

На це відповідаємо, що поясненням є тисяча двісті шістьдесят років духовного голоду. Близько 300 року н.е. християнські єпископи почали вимагати для себе влади апостолів і називатися апостольськими єпископами. Далі було твердження, що єпископи церкви Рима, церкви Англії і т.д. мають такі самі повноваження, як дванадцять апостолів, тоді як Біблія твердить навпаки – що дванадцять апостолів, вибраних Ісусом (св. Павло зайняв місце Юди), мали бути єдиними фундаментами Християнської Церкви, що їхні вчення повністю співпадали з вченнями Господа Ісуса, що вони були Його особливими мовними знаряддями для Церкви, промовляючи усно і через свої послання. Ісус пророкував про відступлення, внаслідок якого декотрі мали претендувати на те, щоб бути апостолами (Див. Об. 2: 2. Порівняйте 2 Петр. 2: 1; Дії 20: 30).

Це вивищення єпископів відбулося поступово і отримало великий поштовх після ініціативи імператора Костянтина скликати церковний собор в Нікеї, Віфінія, в 325 році н.е. Цей собор, під керівництвом імператора, сформував Нікейський Символ Віри, який мав виражати віру Божого народу. Згодом цей Символ Віри представили людям як єдину і непогрішну віру. Схожим чином єпископи згодом створили доповнення до нього. Схвалення

цих символів віри означало, що єпископи, які їх створили, мають для цього право, повноваження, Божественне откровення. Люди, які з часом давали згоду на ці символи віри, насправді давали згоду на вчення про Апостольське Престононаслідування, яке потім стало частиною цих символів віри.

Відтоді, як проголошено і прийнято Нікейський Символ Віри, 325 рік н.е., понад дванадцять століть практично не було дослідження Біблії. Весь цей час дослідження Біблії вважалося зайвим, бо апостольські єпископи сформулювали віровчення, які мали бути правильним викладенням християнської віри. Вивчати Біблію – означало готуватися виступити проти імператора та об'єднаних поглядів і вчень єпископів. Крім того, Біблії, які в той час писали на пергаменті, вважалися багатством і належали небагатьом. Також освіта, потрібна для читання, була надзвичайно обмежена.

ВІДНОВЛЕННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ БІБЛІЇ

Через дванадцять століть після першої заяви так званих апостольських єпископів (що веде нас до 1526 року) загального поширення набуло мистецтво друку. В цьому році професор Тиндаль приготував свій рукопис і видав його в Німеччині, бо зіткнувся з опозицією з боку англійського духовництва. Потім він відвіз Нові Заповіти до Лондона, де люди почали купувати їх в крамницях. Хоча небагато-хто міг читати, однак люди організовували гуртки і наймали читців, щоб знати Боже Слово. Водночас від Лютера та його товаришів дещо про Новий Заповіт та його різні вчення дізналися німці.

Єпископи церкви Англії прочули про цей Новий Заповіт. Вони викупили все видання в крамницях і публічно спалили його перед Кафедральним собором св. Павла в Лондоні. Вони боялися, що люди зацікавляться словами Ісуса та божественно натхнених дванадцяти апостолів, а ті, котрі взяли для себе титул “Апостольські Єпископи”, виявляться просто

нікчемами. Вони знали також, що вісімнадцять екуменічних соборів, які відбулися за ці дванадцять сотень років, прийняли за основу християнської віри багато того, чого Біблія не навчає, і, навпаки, випустили з уваги багато того, чого вона навчає. Вони боялися, що люди, ставши дослідниками Біблії, дізнаються про це і розчаруються у віруваннях, які ґрунтуються на цих віровченнях, а не на Біблії.

Але бачимо, що їхні побоювання виявилися майже безпідставними. Постулати віровчень, які прищеплювали людям протягом дванадцяти століть, настільки тримаються розуму, що люди можуть читати те, що суперечить Біблії, і зовсім не бачити цієї суперечності! Однак в той час народом Англії опанувало велике бажання вивчати Біблію. Поступово з'явилося кілька інших перекладів, аж врешті єпископи визнали доцільним дати людям Біблію, при цьому переконуючи, що єпископи весь час тільки те й робили, що її підтримували. При цьому вони застерегли, щоб не тлумачити Біблію таким чином, щоб це відрізнялося від вчень так званих "Апостольських Єпископів", і пригрозили вічними муками.

Зацікавлення Біблією продовжувалося.

Король Яків, щоб збільшити свою популярність, створив комітет для приготування Біблії, відомої як Біблія Короля Якова (King James Version, KJV). Доки її готували, римокатолики, щоб не відстати, створили версію Біблії, звану Дуейська Біблія (Douay Bible), яка залишається популярною. Її дали людям разом з допискою, що вона перебуває в згоді зі згаданими віровченнями і якщо хтось інтерпретуватиме її по-іншому, той стане єретиком і не затримається навіть у чистилищі, а піде прямо на вічні муки.

Як відомо, Тиндаль та інші, які цікавилися Біблією, зазнали мученицької смерті як вороги "Апостольських Єпископів" і їхніх вчень та інституцій. Конфлікт тривав, як вже згадувалося, до 1799 року, коли Біблія здобула велику повагу, і майже всі наші великі Біблійні Товариства були засновані протягом п'ятнадцяти років після цієї дати. Провіщений період духовного голоду закінчився; на світ прийшла велика духовна злива. Однак, як побачимо в нашій наступній лекції, Ахав, і особливо Єзавель, не змінилися. Оскільки життя Іллі знову опинилося в небезпеці, він утік на пустиню.

R5751 (1915 p.)

ВТЕЧА ТА ВИДІННЯ ІЛЛІ

1 ЦАРІВ 19: 8-18

ЄЗАВЕЛЬ ТАК І НЕ РОЗКАЯЛАСЯ – ЇЇ ПІДТРИМКА АХАВОМ – ЖИТТЯ ІЛЛІ ПІД ЗАГРОЗОЮ – БЕЗВИХІДНЕ СТАНОВИЩЕ І ВТЕЧА – БОГ ДАЄ ЙОМУ ВИДІННЯ НА МАЙБУТНЄ – ВІТЕР, ЗЕМЛЕТРУС, ВОГОНЬ, ТИХИЙ, ЛАГІДНИЙ ГОЛОС – ЩО ЦЕ ВСЕ ОЗНАЧАЄ СЬОГОДНІ ДЛЯ КЛАСУ ПОЗАОБРАЗНОГО ІЛЛІ?

Ілля думав, що після трьох з половиною років Божественного покарання і відвертого прояву Божественної Сили проти представників Ваала, справжній Бог та справжня релігія матимуть у людей пошану. Він був здивований, побачивши царицю Єзавель такою ж лютою та жорстокою, як колись, а царя Ахава повністю підвладного її впливу. Гірко розчарований Ілля утік. Після того, як він відпочив якийсь час, щоб заспокоїти

нервові збудження, Господь через ангела дав йому особливі слова потіхи, а також їжу, які підтримували його сорок днів, аж він прийшов до Божої гори – Хорив.

Тут з Іллею трапилося кілька подій (чи буквально, чи у видиві, ми не надто певні), в яких Господь забажав йому відкритися. Спочатку були вітри, які ламали скелі, але Бог не був у цих вітрах. Далі настав землетрус нищівної сили, але Бог не був у землетрусі.

Після цього прийшов всепоглинаючий вогонь, але Бог не був у вогні. Врешті прийшов тихий, лагідний Голос – “Голос Едему”, як переклав Лютер. У цьому Голосі був Бог, тобто цей голос дійсно і вірно представляв Його. Оповідання набуває ще більшого значення для дослідників Біблії, коли вони розуміють, що все, що трапилося з Іллею, образно представляло події, з якими Церква Христа в плоті близько пов’язана.

Єзавель далі представляє форму побожності, пишну і хвалькувату, що має підтримку з боку земної влади, представлені царем Ахавом. Запропонована картина дозволяє зрозуміти, що велике громадське та релігійне піднесення століття тому суттєво не змінило (не торкнулось глибоко) зовнішньої поведінки номінальної церкви та світу щодо Церкви Христа в плоті, образно представлені пророком Іллею. Реформація була тільки частковою. Великі інституції далі підтримують численні серйозні помилки минулого. Клас Іллі знову зник з поля зору громадськості, хоча при цьому не перестав мати єдність та близькі стосунки з Богом. Божественний нагляд забезпечував його потрібним відпочинком та духовним відсвіженням.

Гора Хорив, по-іншому названа “Божою горою”, представляла в цьому образі Царство Месії. Прихід Іллі до неї зображував факт, що Церква буде в урядуванні Царства та під цим урядуванням ще у плоті, хоча ці останні члени Церкви не будуть повністю брати участі в почестях та благословеннях Царства, доки не зазнають великої “переміни” воскресіння, згаданої св. Павлом у словах: “Не всі ми зазнаємо, та всі перемінимось”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50-52).

ЩО БАЧИТЬ ПОЗАОБРАЗНИЙ ІЛЛЯ?

Численні дослідники Біблії розуміють, що хронологічно Царство Месії почало свою діяльність у світі в 1878 році, хоча останні члени класу Іллі все ще є у плоті. Коли саме вся громада класу Іллі перейде за завісу і

Царство буде запроваджене в силі та великій славі, в Біблії точно не сказано.

Перебуваючи у цьому стані, біблійні дослідники у всьому світі отримують від Господа особливе бачення майбутнього, тобто дізнаються шляхом вивчення Біблії про те, що Царство Месії має бути запроваджене в Часі Горя, якого не було відколи існують люди, ані більше ніколи не буде (Дан. 12: 1; Мт. 24: 21). Вони дізнались, що вітри розбрату (нинішня війна) багато років стримувалися Божественною Силою – упродовж часу, коли Божий народ отримував допомогу в дослідженні Біблії, про яку образно сказано як про печатання святих на їхніх чолах (Об. 7: 1-4).

Вони бачать, що Божественний Задум містить чотири етапи запровадження Божого Царства, про яке так довго молилися Божі святі: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Вони бачать, що вітри представляють війну; що землетрус з видіння Іллі представляє велику суспільну революцію, яка прийде після великої війни, можливо навіть захопивши її. Вони бачать, що після революції слід сподіватися анархії, яку символізував вогонь, поглинаючи, руйнуючи нинішній існуючий лад. Св. Петро це показав символічно як спалення церковних небес і суспільної, фінансової та політичної землі, які поступляться місцем новим небесам, Царству Месії, та новій землі, суспільству на новій основі, схваленій Царством (2 Петр. 3: 10-13).

Але в жодній з цих великих подій, які приходять на світ, Бог не буде об’явлений. Вони будуть тільки підготовчими, жахливими подіями, щоб зробити людину податливою і готовою до Голосу Едему, який буде чутний згодом, приносячи послання, “що його бажають усі народи” (Кул.). Той самий Голос Едему згадується Господом через пророка Софонію, де сказано, що спочатку вогонь Божої заздрості поглине нинішній лад, а тоді, після вогню, каже Бог, “уста чисті народам Я дам, щоб усі вони кликали Ймення

Господнє, щоб раменом одним послужити Йому” (Соф. 3: 8, 9).

ПОЧАТОК ВИКОНАННЯ ВИДІННЯ

Дослідники Біблії вважають, що ці чотири великі риси Божого Плану, показані Іллі, вже почали виконуватися – що нинішня війна в Європі є звільненням “чотирьох небесних вітрів” – вітрів ворожнечі. Треба сказати, що жодної такої війни не було ніколи досі. Офіційні повідомлення говорять, що понад двадцять мільйонів людей вже вбито, поранено або захоплено в полон. Світ готувався до цієї війни сорок років і дивувався, чому вона не приходить. Газети рік за роком переконували, що вона обов’язково почнеться ще цієї осені або цієї весни. Зараз ми розуміємо, чому вона зволікала, бо Господь дав наказ ангелам не звільняти вітрів, доки не будуть “покладені печатки рабам Бога нашого на їхніх чолах”. Це розумове сприйняття Божого Плану наш Господь виразно звістив наперед, кажучи Своему народу, який живе зараз: “Коли ж стане збуватися це, то випростуйтесь, і підійміть свої голови, бо зближається ваше визволення”. Дослідники Біблії бачать, що ці речі починаються в нинішній війні. Отож вони знають, чого їм сподіватися в близькому майбутньому.

Той факт, що Ілля бачив ці речі ще перед тим, як був взятий в огняній колісниці, не треба сприймати так, немовби всі ці події вже минуть, коли Церква буде забрана, “перемініться раптом, як оком змигнути”, але радше, все це було показано Іллі на Божій Горі як події, пов’язані з запровадженням Царства. Перед тим, як відійти, він мав ще інші випробування.

Деякі запитують, чому Бог дозволяє таку велику війну. Біблія відповідає, що ця війна та всі інші смертельні пригоди нашого роду є частиною великого Божественного уроку великої гріховності гріха. На небі немає війни – немає хвороб, немає смерті, немає смутку, немає болю, немає притулків для божевільних, немає санітарів, немає лікарів, бо там немає гріха. Всі ці жахливі умови ми маємо

на землі, бо гріх увійшов у світ, як розповідає нам Біблія, шість тисяч років тому, і смерть є покаранням за гріх, а не вічні муки, як свого часу навчали. “Бо заплата за гріх смерть”; “Душа, що грішить, вона помре” (Рим. 6: 23; Єз. 18: 4). Воскресіння мертвих є надією світу, і воно побудоване на великій жертві, яку Ісус дав, коли помер за наші гріхи.

ПІДБАРЮВАННЯ ПОЗАОБРАЗНОГО ІЛЛІ

Св. Павло, як і Ісус, розповідає про наш день. Він не тільки змальовує цей день як день символічного вогню, але й запевнює, що всім, справді Господнім, будуть відчинені очі розуміння, щоб збагнути, де саме ми знаходимося. “Бо виявить день, тому що він огнем об’являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є”. Він каже нам, що всі, котрі будують свою віру та характер з золота, срібла та дорогоцінного каміння Божественної Правди, безпечно перейдуть цього часу це огняне лихо, “бережені силою Божою”. Інші, котрі будували свою віру і надію з дерева, сіна, соломи людської традиції, зазнають збитків, хоча самі можуть спастися через вогонь (1 Кор. 3: 11-15). Він каже, що цей День прийде на весь світ, як злодій, як пастка. “А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла й сини дня”. Тому намагаймося ходити в світлі, як сини світла (1 Сол. 5: 1-6).

Як Ілля був розчарований, доки Господь не дав йому видіння про те, яким чином Він об’явиться через вітри, землетрус, вогонь та тихий, лагідний Голос, так само було з Церквою. Був час, коли існувало велике розчарування, доки Господь не почав робити виразнішим Божественний План, на основі якого має бути запроваджене Царство Месії. Дивлячись на цей план, дослідники Біблії починають сьогодні піднімати свої голови та радіти, як цього навчив їх Ісус, знаючи, що їхнє визволення станеться через великий Час Горя, початок якого вони вже бачать.

R5752 (1915 p.)

ПОВНЕ ВИЗВОЛЕННЯ, ОБІЦЯНЕ БОЖИМ СВЯТИМ

*“Як він Мене кликатиме, то йому відповім,
Я з ним буду в недолі, врятую його та
прославлю його” (Псалом 91: 15).*

Задумуючись над цим віршем, ми, природно, цікавимося: хто, який клас буде привілейований Богом, і чи ми можемо або не можемо стати членами цього класу. Контекст, мабуть, свідчить про те, що цей псалом пророчий і стосується Господа Ісуса та Церкви – Христа в цілому. Безсумнівно, так само було у випадку деяких інших осіб. Наприклад, коли Авраам кликав до Господа, Бог почув його в його горі і благословив. Господь ще дасть йому великі почесті за те, що він полюбив Бога і довірився Йому. Те саме можна сказати про всіх вірних мужів юдейської епохи. Однак Псалом, здається, має на увазі, перш за все, всього Христа. Це ті, котрі утримують найближчі стосунки з Богом. Їхня любов особливим чином проявляється в їхній вірності Божій волі, вірності у вшануванні Його імені, вірності у підтримці Його Правди, в охочому вмиранні в Божій службі, у віддаванні життя за братів, у розвитку плодів Святого Духа, бо все це міститься в їхній угоді.

Власне, цьому класу Господь відповість, коли він кликатиме до Нього; цей клас Він визволить і прославить; про нього Він буде дбати в горі. Той, хто приходить до Бога, обов'язково повинен (перш ніж буде прийнятий) укласти Угоду Жертви з Ним через Христа, віддаючи свою волю – полюбивши Господа і Його волю більше, ніж самого себе, свою волю або волю когось іншого. Звичайно, більша частина тих, котрі називають себе християнами, є тільки номінальними християнами – християнами з імені, котрі ніколи не уклали такої угоди з Богом.

Ті ж, котрі справді уклали Угоду, а таких, наскільки ми здатні судити, небагато, дотримуються її вірно, підкоряючи власне життя і власні інтереси Божій волі. Знаменним прикладом вірних осіб минулого є наш Господь

Ісус та Його апостоли. Звичайно, були й інші, які впродовж Євангельського віку, що зараз закінчується, належали до цього вірного класу. Всі вони названі коштовностями Єгови і мають бути вправлені Ним у славу діадему, в якій Господь Ісус буде найяскравішим і найкращими діамантом. Їм належить на вічні віки показувати Мудрість, Справедливість, Любов і Силу Єгови. Весь цей Євангельський вік Бог викликає в них хотіння і чин за доброю волею Своєю.

УМОВИ ОТРИМАННЯ ОБІТНИЦІ

Але Бог ні в кому не діє проти його волі. Якщо ми маємо намір відступитися від Христового наказу, ніщо нам у цьому не завадить. Бог хоче, щоб ми залишилися, але Він не збирається наполягати, робити на цьому натиск. Бог хоче, щоб Йому віддавали шану тільки ті, хто робить це в душі та в Правді, бо такі люблять Його. Цей клас, котрий намагається вірно виконувати Господню волю з любові до Нього, може звертатися до Нього в кожному горі та смутку. Господня відповідь не прийде у вигляді голосних слів і, можливо, навіть не прийде так, як ми сподіваємось, але Він дасть найкращу відповідь на прохання Своїх святих, котрі просять Його згідно з Його волею, Його Словом. Ісус сказав: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас [якщо ви пам'ятатимете Мої слова і поводитиметеся згідно з Моїми вченнями], то просіть, чого хочете, і станеться вам”, – бо ті, котрі перебувають у Ньому, проситимуть тільки те, що Бог для них передбачив, про що подбало для них Його провидіння, на що є повноваження Його Слова, щоб Його святі про це молилися. Господь знав, що в них будуть свої прохання. Він благословив Свій народ і дбав про нього весь Євангельський вік. Їхні потреби часто задовольняються ще перед тим, як вони попросять. Тому Боже

Слово має бути виразним в їхньому розумі, щоб їхні молитви і намагання були у згоді з Його волею. Тоді їхні розчарування будуть Його розчаруваннями, і вони приймуть це як Господню волю.

БЛАГОСЛОВЕННЯ ВІД ГОРЯ

“Я з ним буду в неволі”, – сказано в обітниці. З цього виникає, що Господня воля не обов’язково полягає в тому, щоб не дозволити нам потрапити в труднощі. Ми можемо бачити наближення труднощів і молитися до Господа, але Він може нас не звільнити від цих труднощів. Ми не повинні просити звільнення від лиха, яке Його Мудрість вважає найкращим для нас, бо такі труднощі можуть виявитися дуже корисними.

Господь сказав у Своєму Слові, що ми повинні радіти навіть у горі, бо горе, правильно сприйняте, “достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”. Отже, хоча Господь не обіцяє, що ми уникнемо труднощів, Він, однак, обіцяє, що разом з цими труднощами Він дасть Своїм дітям потіху серця, благодать для підтримки, яка дозволить радіти посеред горя (2 Кор. 4: 6-18; 12: 9, 10; Іс. 43: 1, 2). Приклад цього бачимо в нашому Господі Ісусі та апостолах. Павло та Сила могли співати на славу Богу навіть тоді, коли у в’язниці їхні ноги були забиті у колоди, а спина запеклися кров’ю від отриманих побоїв. Вони могли радіти в горі заради Христа.

Господь є завжди зі Своїм народом, тому

ми не повинні впадати у відчай. Його діти мають потіху та підтримку в букві та в дусі Правди. Але всі благословення залежать від бажання проявляти віру, бо обіцяна слава насправді їм ще не належить. Вона зараз є тільки в обітниці.

НАШЕ ПОВНЕ ВИЗВОЛЕННЯ

“Врятую його та прослаблю його”. Визволення Господніх святих в найповнішому значенні слова настане через участь в Першому, Головному воскресінні. Наш Господь Ісус визволився від усіх випробувань та страждань тоді, коли був піднятий з мертвих. Обітниця Церкві також говорить, що ми будемо визволені, коли прийде “переміна” воскресіння. “Посіяні в немочі”, ми “у силі встанемо”; посіяне звичайне тіло, буде підняте “тіло духовне”. Це і буде повне визволення, а разом з ним прийде обіцяна честь та вивищення.

Звичайно, Божі діти не раз отримують визволення в теперішньому житті – залежно від потреб. Господь удостоює тієї чи іншої честі, але це – честь, яку світ не оцінює. Ця честь може супроводжуватися труднощами, і в очах світу вона буде небажаною. Але честь, яка стане надбанням святих у кінці, зможуть побачити і оцінити всі. Всі члени Христа матимуть частку у славі Царства та почестях свого Голови. Він та члени Його Тіла будуть царювати в Царстві Отця і будуть разом усю вічність у великій праці Бога.

R5757 (1915 p.)

ЄГОВА, НАШ БОГ, Є ОДИН

“Для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе” (1 Коринтян 8: 6).

Незважаючи на загальне прийняття вчення про Трійцю, ми завжди трималися виключно біблійного вчення, що є лише один Бог. Ісус називав Бога Своїм Отцем і казав про Себе, що Він – Божий Син. Отець дає життя. Син є нащадком, тим, хто приймає життя від батька. Ця різниця допомагає зрозуміти, що батько

був раніше. Так само Ісус сказав про Себе: “Від Бога Я вийшов і прийшов” (Ів. 8: 42).

В наших працях ми виразно демонструємо вчення Біблії, що Ісус в Своєму долюдському стані був Логосом, Словом, Посланням від Отця, і що Він був названий богом, але не Богом-Отцем. В такому важливому питанні, як рівність Отця і Сина, ми не повинні покладатися на свідчення жодної людини,

окрім натхнених писарів Святого Письма. Не слід приймати жодного вислову, окрім висловів, які походять з Божественного Слова. Запитаймо про це Ісуса. Він відповідає: “Більший за Мене Отець”; “Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу”; “Мій Отець... більший за всіх”; “Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого”; “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його” (Ів. 14: 28; 5: 30; 10: 29; 17: 3; 20: 17).

В наших працях ми показуємо, що Ісус був першим з Божих створінь, єдиним, кого Єгова створив безпосередньо, і що далі Єгова здійснював творення через Сина. Отже, читаємо, що Ісус був “початком Божого творива”, “родженим перш усякого творива”, “Альфа й Омега, Першим і Останнім, Початком і Кінцем” безпосереднього творива Отця (Об. 3: 14; 22: 13; Кол. 1: 15). Апостол Іван каже (Ів. 1: 1-3): “Спочатку [не відколи існує Єгова, бо Він не мав початку, але спочатку, відколи є світ, відколи є людина] було слово [Логос], і слово було в Бога, і слово було богом... Через нього все постало; а без нього не постало нічого з того, що постало” (УБТ).

Чи можна цю річ викласти ясніше? Для чого себе заплутувати без причини? Для чого суперечити виразним твердженням Божого Слова і підтримувати теорію, яка не має біблійного підтвердження і була сформульована в Середньовіччі? Ми навчаємо, як, зрештою, навчає Біблія, що Господь Ісус прийшов з неба на землю; що Він народився від матері-діви; що Він, Логос, “стався тілом, і перебував між нами”, і Його учні “бачили славу Його, як славу Однородженого від Отця... повного благодаті та правди” (Ів. 1: 14). Ісус не мав двох природ; Він мав лише одну, змінивши вищу, духовну природу на людську. Святе Письмо каже, що “Господь наш Ісус Христос, будучи багатий, збіднів ради вас, щоб ви збагатились Його убозством” (2 Кор. 8: 9). Зростаючи до людської зрілості, Він зростав у милості в Бога та людей. Він

був досконалий – “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників” (Лк. 2: 52; Євр. 7: 26).

ІСУС СТАВСЯ НОВИМ СТВОРІННЯМ

У віці тридцяти років Досконалий Ісус, досягши досконалої зрілості (згідно з Законом), посвятив, тобто присвятив, Своє життя Богу як велику Жертву за людський гріх, виконавши Писання “тіло Мені приготував” “для перетерплення смерті” (Євр. 10: 5; 2: 9). Бог прийняв цю посвячену жертву Людини Ісуса, показавши прийняття помазанням Ісуса Святим Духом в Йордані. Відтоді в Ньому досконале людське тіло поєднувалося з новозачатим – духовно зачатим – розумом. Він, як Нове Створіння, мав завершити жертву Своєї плоті, а Його новий розум (Нове Створіння) мав прямувати до досконалості. Він молився, щоб Отець повернув Його до слави, яку Він мав у Отця “поки світ не постав” (Ів. 17: 5). У покорі Він не просив вищої слави. Його жертва мала закінчитися на Голгофі, а Його новий розум, Його духовно зачата нова природа мала у воскресінні отримати нове тіло, обіцяне Отцем. “Посіяний в неславу”, Він “у славі встав”; “посіяний в немочі”, Він “у силі встав”; “сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 43, 44).

Наш Господь не був створений так як ангели, а був безпосереднім творивом Отця, тоді як ангели були посередньо створені Отцем через Сина. Св. Павло каже, що все є від Отця, і все є через Сина (1 Кор. 8: 6). Він був шанованим представником Отця у всьому ділі творення. Наш Господь Ісус стався Христом, Помазанцем, коли прийняв помазання Святого Духа при хрищенні, і, як Христос, був удосконалений при Своему воскресінні. Він був богом (Могутнім) перш ніж прийти у світ; Він був богом відтоді, як прийняв зачаття Святим Духом в Йордані; Він далі є богом, посадженим по правиці Отця. Але Він не є Богом, Він ніколи Ним не був і ніколи не буде. Зверніть увагу на Його

слова після воскресіння, коли Він сказав до Марії Магдалини: “Я йду до Свого Отця й Отця вашого, і до Бога Мого й Бога вашого” (Ів. 20: 17). Послухаймо, що каже св. Павло: “Для нас один Бог Отець, що з Нього походить усе,.. і один Господь Ісус Христос, що все сталося Ним [через Нього]...” (1 Кор. 8: 6). І ще, кажучи про Єгови, апостол каже про Нього як про “Бога і Отця Господа нашого Ісуса Христа”, а також говорить: “Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа” і “Бог Господа нашого Ісуса Христа” (2 Кор. 1: 3; Еф. 1: 3, 17).

ЗАГАЛЬНОПРИЙНЯТИЙ, АЛЕ НЕБІБЛІЙНИЙ ПОГЛЯД

Господь Ісус не є другою особою триєдиного Бога. Слово “триєдиний” не є біблійним, і таким самим небіблійним є згаданий погляд. Св. Павло однозначно викладає справу вже процитованими словами. Він говорить, що Ісус “не вважав за захват бути Богові рівним, але... умалив Самого Себе”. Жоден інший (англійський – прим. ред.) переклад цього уривка (Фил. 2: 6), окрім нашого загально-вживаного (Common Version) не наводить на думку, що Ісус вважав Себе рівним Богу Отцю, а навпаки. Наш загально-вживаний переклад (Common Version) є явним перекрученням. Весь аргумент апостола свідчить про те, що Христос упокорився не для того, щоб вважати Себе рівним Єгови! Не знаходимо в Біблії і самого слова “триєдиний”. Єдиний біблійний вірш, який може якимось підтримувати трійцю і який навіть тринітарії вважають підробкою, внесено у текст приблизно в п’ятому столітті. Ця інтерполяція становить частину 1 Івана 5: 7, 8.

Процитуюмо цей уривок разом з вставленими словами, помістивши їх у квадратні дужки: “Бо троє свідкують [на небі: Отець, Слово й Святий Дух, і ці Троє Одно. І троє свідкують на землі]: дух, і вода, і кров, і троє в одно” (Див. Revised Version, Emphatic Diaglott, переклад American Standard Union, переклад Янга і т.д. Цей фрагмент вважають інтерполяцією такі

знані авторитети як сер Ісаак Ньютон, Бенсон, Адам Кларк, Горн, Грісбах, Тішендорф та Елфорд).

Ми вже пояснили в наших статтях, що колись був час, коли нашого Господа Ісуса не існувало – коли Єгова був сам. А як ще Біблія могла сказати, що Ісус був “початком Божого творива”? (Об. 3: 14). Яка користь від мови, якщо ми не надаємо словам належного їм значення? Ісус, безсумнівно, мав початок. Цей початок був за багато віків до того, як Він прийшов на землю як людська істота, щоб померти за Адама та його рід. Хто нас звинувачує, той мав би спочатку прочитати те, що ми написали, а потім критикувати написане. Тоді він вже не буде критикувати, якщо, звичайно, він чесний перед собою, бо йому стане зрозуміло, що немає підстави для критики з боку тих, котрі вважають Біблію Божим Словом.

ЛОГОС ПЕРЕНЕСЕНИЙ З НЕБЕС НА ЗЕМЛЮ

Господь Ісус, перед тим як прийти у світ, мав небесну природу. Але Він змінив цю природу, як ми вже згадували, на земну, щоб віддати Свою плоть, Своє людське єство як ціну викупу за гріхи всього світу. Виконавши цю велику працю, Він отримав від Отця підвищення до більш величного становища та природи, ніж попередньо, хоча Його попереднє становище було наступним після Єгови. Св. Павло говорить про становище, дане Христу при Його воскресінні, так: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я, що вище над кожне ім’я, щоб перед Ісусовим Ім’ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних [тих, котрі є зараз в гробі, але мають бути підняті, щоб навчитися Правди, яка є в Ісусі], і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос то Господь, на славу Бога Отця” (Фил. 2: 9-11).

Коли Ісус був на землі, Він в жодному значенні не був грішною людиною. Його народження від Діви Марії було чудесним. Його святе життя було перенесене до людських

умов. Він стався людиною – “святим, незловивим, невинним, відлученим від грішників”, а, отже, придатним, щоб бути великим жертвоприношенням за гріх за Адама та все його потомство. До Свого хрищення в Йордані Він був просто Людиною Ісусом. Помазання, яке Він отримав, зробило Його Божим Помазанцем, Христом, Месією.

ВЧИНЕНИЙ “УЧАСНИКОМ БОЖЕСТВЕННОЇ ПРИРОДИ” (УБТ)

Ісус, до того як стати людиною, був богом, Могутнім, вищим від ангелів. Коли Він народився немовлям, то не був богом взагалі, а людською істотою. Також як досконала людина в Свої тридцять років Він не був богом. Але коли Він отримав помазання Святого Духа, Божественної сили, Він стався Могутнім завдяки зачаттю духом. Від Свого воскресіння Він є богом, більшим ніж будь-коли досі, “учасником Божественної природи” (УБТ). Його Церква покликана до такого ж возвеличення. Її члени покликані здобути славу свого Господа, щоб бути з Ним як Його Наречена, бути схожими на Нього, бути членами Його славного Тіла (2 Сол. 2: 14; 1 Ів. 3: 2; Об. 21: 2, 9; 22: 17; 1 Кор. 10: 16, 17; 12: 12, 13, 27; 2 Петр. 1: 4).

Наш Господь є великим Головою Своєї Церкви. Отже, Голова і Тіло повинні володіти тією ж природою в славі. Він віддав Свою людську природу в смерті, щоб купити людський рід. Частину трьох днів Він лежав мертвий у гробі – в жодному значенні слова не був живим, бо смерть є відсутністю життя. Він віддав Своє людське життя, щоб ніколи більше не взяти його знову. Це життя було ціною, щоб купити світ. Господь отримав воскресіння до Божественного рівня, отримав возвеличення, яке досі ніколи не отримало жодне Боже створіння. Його Наречена є покликана до тієї ж славної природи, яку має її Голова, і її запрошено розділити Його спадщину. Ісус був піднятий з мертвих силою Бога (Рим. 6: 4; 8: 11; Дії 2: 22, 24, 32, 33).

ПЛУТАНИНА ПОГЛЯДУ ПРО ТРІЙЦЮ

Гляньмо на мить на велику плутанину, від якої ми спаслися завдяки тому, що тримаємося свідоцтва Біблії про нашого Господа Ісуса і відкидаємо сміховинні нісенітниці Середньовіччя. Ми спаслися від уявлення про нашого Бога як про істоту з трьома тілами або про три істоти з одним тілом. Тринітарії не знають, яке з цих тверджень свого віросповідання прийняти: одні кажуть – те, інші кажуть – друге. Однак обидва цілком ірраціональні: три не є одним і один не є трьома. Єдність Отця і Сина пояснена самим Господом. Він молився, щоб Його учні могли статися одним в тому самому значенні, як Отець та Син є одно. Зрозуміло, Його учні не могли статися однією особою, але повинні були бути одно в дусі, розумі, задумі, як перебували Отець і Він сам (Див. Ів. 17: 20-23).

Послідовники Ісуса сталися одно в розумі та задумі, віддаючи кожен власну волю заради виконання Божої волі. Так само Ісус та Отець є одно, бо Ісус підкорив власну волю, щоб чинити волю Отця, кажучи: “Не Моя, а Твоя нехай станеться воля”; “Я... зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене”; “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу”. Ось слова Господа Ісуса до Отця.

З приводу появи погляду про трійцю Релігійний Словник Еббота та Конанта (Abbott and Conant's Religious Dictionary), стор. 944, говорить: “Лише на початку четвертого століття погляд, пов'язаний з трійцею, почали детально опрацьовувати і формулювати у вигляді вчення, намагаючись погодити його з вірою Церкви в ОДНОГО БОГА... Зі спроб вирішити цю проблему виникло вчення про Трійцю”. Трійця “становить істотну рису індуїзму і згадується в перській, єгипетській, римській, японській та найбільш древній грецькій міфології”. Як і інші вчення, отримані протестантами від папства, це вчення прижилося і отримало повну підтримку, хоча його освічені прихильники свідомі того, що неможливо навести жодного вірша Святого Письма на його захист. Більше того, якщо би

хтось сказав, що він не вірить в це небіблійне вчення, той на основі засад Євангельського Союзу вважається неправовірним – єретиком. Тринітарії використовують вірш з Євреїв 1: 8 як доказ, що Ісус є Єговою, і наводять факт, що слово “Бог” тут це “theos” – так само як у вірші 9, який стосується Отця. Вони, мабуть, не помітили, що слово “бог” (2 Коринтян 4: 4), яке стосується сатани, в грецькій мові є також “theos”. “Theos” стосується будь-якої могутньої істоти – як слово “Elohim” в єврейській мові.

Вірші (Фил. 2: 8, 9) мають на увазі, що теперішня слава нашого Господа є більшою від слави, якою Він володів до того, як стався людиною, бо інакше не було би вивищення. Тепер, маючи Божественну, безсмертну природу, Він не може померти: “Христос... уже більш не вмирає”. Яким однозначним, простим і логічним є біблійне викладення порівняно з людськими традиціями! У яку плутанину суперечностей та безладдя потрапляють ті, котрі кажуть, що Ісус та Отець є одним Богом! Це створює враження, що наш Господь Ісус поведився на землі лицемірно і лише вдавав, що Він звертається до Бога в молитві, тоді як насправді Сам був цим Богом. Вони також приходять до висновку: оскільки написано, що Бог не може спокушуватися ніким, то спокуса Ісуса сатаною є вигадкою. Далі, Отець завжди мав безсмертя, тому Він не міг померти. Отже, чи міг Ісус померти? Якщо Він не вмирав, то всі апостоли є фальшивими свідками, розповідаючи про Ісусову смерть та воскресіння. Проте Святе Письмо каже, що Він насправді помер: “На смерть віддав душу [істоту] Свою”, – а не лише Своє тіло, як твердять деякі (Іс. 53: 12).

Якщо ж вони кажуть, що Ісус дійсно помер, то перед ними постає інша дилема, бо якщо вірити, що три Боги є однією особою (і багато з них так вважає), то зі смертю Ісуса мали б померти всі троє. Якщо всі вони померли, то хто повернув їх до життя? Як безглуздо все це звучить! Якщо Ісус та Отець є тією ж особою, тією ж Істотою, то коли Ісус помер, Отець також мусив померти. Чи варто в такому випадку

заперечувати апостолам, пророкам і самому Ісусу, ігнорувати логіку та здоровий глузд, щоб лише підтримати догму, передану нам з темного, забобонного минулого зіпсованою, відступницькою церквою? Ні! “До Закону й свідощтва! Як вони не так кажуть, як це, то немає для них зорі ранньої”.

СВІДОЦТВО СВЯТОГО ПИСЬМА ПРО СВЯТИЙ ДУХ

Далі ми запитуємо: “А що говорить Святе Письмо про Святий Дух?” Церкви з імені, протестантська та католицька, стверджують, що Святий Дух є особою, третьою особою Трійці. Вони вважають, що все це “велика таємниця”. Так, справді, це таємниця, характерна для плутанини людських віровчень, яких тримається Вавилон. Але для тих, котрі звертаються до Божого Слова і дозволяють йому промовляти самому за себе, все ясно і зрозуміло. Ми вважаємо, що усяке визначення виразу “Святий Дух”, яке відповідає усім відомим вимогам і дозволяє гармонізувати усі вірші Святого Письма, що мають до нього відношення, можна вважати істинним значенням цього виразу. Спочатку наведемо те, що ми вважаємо таким визначенням, а тоді попросимо читача розглянути кожен вірш Святого Письма, де цей вираз вживається згідно з таким визначенням, щоб побачити, чи воно надає гармонії усьому.

На нашу думку, Біблія навчає, що Святий Дух є Божественною волею, впливом, силою, тобто вдачею, яка на Божественну вимогу проявляється будь-де і з будь-якою метою. Бог виявляє Свій Дух, тобто енергію, різноманітним чином, вживаючи різні знаряддя і досягаючи різних результатів. Усе, що Бог робить через різні знаряддя, також є Його діяльністю, як у випадку безпосередніх дій, бо всі Його знаряддя є Його творивом, є створені Його власною Силою, так само як про замовника будівництва кажуть, що він збудував будинок, хоча він, мабуть, ніколи не брав до рук молотка. Він це робить зі своїх матеріалів і через своїх представників.

Отже, коли ми читаємо, що Єгова Бог створив небеса і землю, ми не повинні думати, що Він особисто працював над ними. Він вжив Своє Знаряддя. “Бо сказав Він і сталося, наказав і з’явилося”. Його свята Сила діяла через Його Єдинородного. Божий Дух інколи проявлявся в минулому через пророків. “Звіщали його святі Божі мужі, проваджені Духом Святим [Силою]” Бога. Займенник чоловічого роду часто вживається в Загальноприйнятому англійському перекладі Біблії (Common Version Bible) в стосунку до Святого Духа Бога, бо Бог, Котрий є Дух, є істотою чоловічого роду,

що вказує на силу. Займенник, перекладений як “він” (який в англійській мові вживається до живих істот) в стосунку до Святого Духа, можна однаково правильно перекласти “він” (який вживається до неживих істот), і, власне, так він часто є перекладений. (Див. Diaglott, переклад Івана 14: 17, 26 як приклад). Для подальшого роз’яснення даної теми Святого Духа ми відсилаємо зацікавленого читача до нашого П’ятого тому “Викладів Святого Письма”, розділи 8-11, де ми розглянули цю тему значно ширше.

R5747 (1915 p.)

ПРОВИНИ, ГРІХИ ТА ЇХНІЙ ВПЛИВ НА ХАРАКТЕР

“Усяка неправда то гріх. Та є гріх не на смерть” (1 Івана 5: 17).

Ми повинні бачити різницю між провинами та гріхами. Гріх – це щось, вчинене в тій чи іншій мірі добровільно, свідомо. Провина – це до певної міри гріх, вчинений без злого умислу. Той факт, що гріх названо провинною, означає, що його вчинено недобровільно.

Божественний Закон існує незалежно від того, чи ми здатні його виконувати, чи ні; і кожне ламання Божественного Закону в певному значенні є гріхом. Але порушення Божого Закону, які є цілковито наслідком наших неминучих слабостей, не ставляться нам за гріх, а, отже, не належать до тієї ж категорії, що й гріхи, до певної міри свідомі.

Що стосується світу, він вже знаходиться під осудом за гріх. Про тих, котрі прийняли Христа і отримали прощення своїх гріхів через Нього, апостол Павло каже як про тих, чії гріхи “одпущені... у довготерпінню Божому” (Рим. 3: 25, Кул.). Завдяки тому, що вони посвятили своє життя, щоб бути послідовниками Христа, ці гріхи навіки відійшли у минуле – що стосується відповідальності за провини. Відтоді Господній народ вже не вважається грішниками, але святими, чие життя присвячене праведності.

Однак ми маємо цей скарб Нового Створіння в земній посудині, в нашому смертному

тілі. Нове Створіння в Христі більше не має наміру чинити гріх, бо коли б воно грішило добровільно, то це означало би повне відкинення ним Угоди, яку воно уклало з Господом. Тим не менше, воно чинить провини, бо хоч має лише добрі наміри серця, проте йому доводиться діяти в недосконалому тілі. Апостоли розуміли цей факт. Св. Павло визнав, що в його плоті не мешкає жодна досконалість. Св. Іван каже, коли хто говорить, що він не має жодного гріха, той обманює себе, і в ньому немає Правди (1 Ів. 1: 8-10). Той самий апостол в тому ж Посланні стверджує, що хто грішить, той від диявола. В цьому останньому вірші він, мабуть, має на увазі захоплення гріхом, гріх, чинений добровільно, а не провини, які є неминучі, бо лише перед тим він сказав, що ці ненавмисні порушення Божого Закону роблять всі. Св. Яків каже, що багато в чому всі ми помиляємось (Як. 3: 2). Бажання є в кожній посвяченій Божої дитини, а от з виконанням є проблема.

НАША ПОВЕДІНКА ПІСЛЯ ПРОВИНИ

За словами Святого Письма, Господній народ грішить, коли кривдить один одного словом, ділом або думкою. Але декотрі не усвідомлюють цього високого критерію навіть тоді, коли увійдуть в сім’ю Бога. Можуть минути місяці і навіть роки, перш ніж вони збагнуть повну міру Божественного Закону в усіх життєвих

справах. Отже, багато хто певний час є винний у тому, що погано говорить та погано думає про інших, однак не здогадується про те, що робить погано. Такі порушення Божественного Закону вважаються провинами. Наш стосунок до Бога має бути наступним: “Милостивий Небесний Отче, ми не здатні поводитись досконало. Молимо Тебе, прости наші провини, як ми прощаємо тим, котрі провинилися перед нами. Приходимо з відвагою до Твого Престолу Небесної Благодаті і просимо закрити заслугою нашого Спасителя ці провини; просимо благодаті, щоб перемагати, наскільки можливо, і ставатися святими в думці, слові та ділі”.

Але коли людина грішить, це щось зовсім інше. Наскільки вона свідомо порушує Божественний Закон, настільки отримає різки. Гріхи залишають свій слід у характері, бо вони щонайменше є свідомим ламанням принципів праведності та Угоди з Богом, якою кожний справжній християнин зобов'язався слухатися Божественного наказу. Святе Письмо виразно стверджує, що коли хтось обдуманно грішить, він чинить гріх на смерть, за який вже не буде достатнього покарання за винятком припинення існування в Другій Смерті.

ПРОВИНИ НЕ ОBOB'ЯЗКОВО ПОВИННІ СТАНОВИТИ ПЕРЕШКОДУ

Вірш “А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного”, мабуть, стосується провин, а не свідомих, тобто добровільних, гріхів, бо, як ми вже звернули увагу, той самий апостол пише, що “хто чинить гріх, той від диявола”; “кожен, хто народився від Бога, не грішить”. Кожен, хто зачатий Богом, хто володіє Святим Духом, не може, доки в нього є Святий Дух, чинити гріх з повною свідомістю. Може бути, що під впливом великої спокуси з боку тіла він не грішив навмисно, бо коли б він вчинив такий гріх, то було б очевидним, що він втратив Святий Дух цілковито. Доки Святий Дух пробуває в ньому, він не може добровільно, свідомо чинити гріх. Він може поступитися тій чи іншій тілесній слабості і, тим самим,

дати часткову згоду на зло, але це буде тільки частковий гріх. Однак за ту частину, яка свідчить про згоду його розуму, він отримає різки – залежно від міри навмисності.

Наші ненавмисні провини, якщо з ними боротися як слід, мабуть, не заважатимуть розвитку характеру. Святе Письмо дає зрозуміти, що Нове Створіння, яке належно зростає, змагається з усіма видами гріха та недосконалості і веде з ними добрий бій. У випадку провин, яких ми не можемо уникнути, ці провини, замість завдавати нам кривди, допомагають побачити, які сторони нашого характеру є слабкими і потребують зміцнення. Ми дізнаємось про свої слабості тільки тоді, коли в тій чи іншій мірі провинилися ненавмисне, недобровільно. Коли ми знаходимо слабкість в розвитку свого характеру, нам приносить задоволення прикладати зусилля, щоб зміцнитися в цих напрямках – “зміцнитися Господом та могутністю сили Його” (Еф. 6: 10).

ГРІХ ПРОТИ СВЯТОГО ДУХА

Наш Господь заявив, що всякого роду гріх та блюзнірство буде прощене людям, окрім блюзнірства проти Святого Духа. Його думка, віримо, полягає в тому, що оскільки люди так чи інакше міркують недосконало, то Господь охоче простить всі ці вади та провини, бо вони є ненавмисними. Отже, є Божественне прощення для деяких великих провин і порушень, які вчинили люди. Розп'яття нашого Господа насправді не було навмисне. Говорячи про тих, котрі розпинали Христа, апостол Петро каже: “А тепер, браття, знаю, що вчинили ви це з несвідомості, як і ваші начальники”. Св. Павло виражає те саме, кажучи: “Коли б бо пізнали були, то не розп'яли б вони Господа слави” (Дії 3: 17; 1 Кор. 2: 8).

Згадані вислови наводять на думку, що цей вчинок був так чи інакше провинною з боку злочинців. В ньому була певна міра гріха, певна міра знання. Наскільки вони мали знання, настільки мали відповідальність, і настільки отримали покарання – особисто і як народ.

Тому Святе Письмо говорить, що для тих,

котрі розп'яли Князя Життя, в майбутньому буде нагода здобути благословення. Коли вони збудяться, їхні очі відчиняться. Ми раді за них. Вони не згрішили з повним знанням та свідомістю і тому не підлягають Другій Смерті. В майбутньому їх чекає випробування. Але, на нашу думку, вони підіймуться лише як члени роду Адама. Як юдеї, вони не будуть мати жодних особливих привілеїв і, можливо, потребуватимуть численних шмагань. Деякі, можливо, також ніколи не навернуться.

Що ж означає грішити проти Святого Духа? Відповідаємо, що Святий Дух – це Дух Правди, праведності. Хто признає Дух Правди, Господній Дух, і з люттю виступає проти нього

та проти посланців Правди (за те, що вони є його посланцями), той грішить проти Святого Духа, і наскільки він робить це, настільки є добровільним грішником. Якщо такий вчинок зроблено з повним знанням, повним світлом, для такого гріха немає прощення ані в цьому житті, ані в прийдешньому. Кінцем такого гріха проти повного світла та розуміння буде Друга Смерть. Хоча кожен навмисний гріх проти Святого Духа, проти Правди повинен отримати покарання – в цьому віці або в грядущому, – однак таким покаранням не буде Друга Смерть, доки знання, доки гріх не буде повним, цілковитим.

R5750 (1915 p.)

ЛЮДСЬКІ ВЧИНКИ І ВЧИНКИ НОВОГО СТВОРІННЯ

“Отже, мої любі,.. зо страхом і тремтінням виконуйте своє спасіння. Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю” (Філіп'ян 2: 12, 13).

Наш вірш не є закликом до світу. Апостол не переконує звичайних людей виконувати своє спасіння. Цей заклик є лише до Церкви Христа, “моїх любих”, як називає їх св. Павло. Згідно з переконанням більшості теологів, ця рада здається дивною, бо на основі загально-прийнятого вірування особа стає спасенною відразу, як стається однією з Господнього народу. З цим ми частково погоджуємося – “надією бо ми спаслися”. Але дійсне спасіння ми ще не здобули, і не здобудемо, доки не знаємо “переміни” Першого Воскресіння. До того часу завжди є можливість покинути віру, відвернутися від віри, тобто від намагання йти вірно, щоб досягти виконання Господньої волі для нас. Це спасіння до Високого Поклику має виконатися шляхом розвитку характеру.

Бог обіцяв, що деякі характери досягнуть найвищого становища в Його дарі, головного становища вивищення та ласки – стануть учасниками Його власної Божественної природи. Святе Письмо звертає увагу на те, що інші здобудуть дещо нижче становище – будуть посудом для меншої честі (2 Тим. 2: 20, 21).

Отже, бачимо, що ми повинні бути наготові, пильними, щоб отримати найкраще з того, що запропоновано, здобути те, що Богу до вподоби і найкраще для нас. Ті, котрі уклали угоду з Господом, зобов'язані досягти духовної природи на Божественному рівні або на дещо нижчому рівні, бо інакше вони втратять все і помруть Другою смертю. Ми покликані в одній надії нашого покликання – досягти Божественної природи. В Євангельському віці не було жодного іншого поклику.

Виникає питання: “Чи цей заклик виконувати наше власне спасіння не вступає в конфлікт з іншим висловом св. Павла, що наше спасіння “не від діл, щоб ніхто не хвалився”? Відповідаємо, що ні. Наше спасіння від смерті є цілковито через віру. Як люди, ми не маємо жодної можливості робити вчинки, які виправдовували б нас перед Богом. Доки ми не були прийняті в Божу сім'ю, жодні наші вчинки не могли бути прийнятні. Бог, Котрий є досконалий, не хоче приймати нічого недосконалого – чи то вчинків, чи чогось іншого. Але відколи ми одержали прощення наших гріхів – не завдяки вчинкам, а завдяки вірі – і стали синами Бога через посвячення та зачаття Духом, настав час, коли ми можемо робити прийнятні вчинки, бо відтоді ми є членами Господньої сім'ї, і Святий

Дух в нас через це зачаття має можливість проявляти себе, щоб робити деякі вчинки. Іншими словами, ми, як недосконалі людські істоти, не можемо виконувати нашого спасіння, але як Нові Створіння – можемо (Фил. 4: 13).

НАША ЧАСТКА В ЦІЙ ПРАЦІ

Якщо після свого зачаття Нове Створіння не стає діяльним, воно ніколи не розвине сили і характеру, так само як дитина не розвиватиметься, якщо не буде рухатися. Ми отримуємо Святий Дух тоді, коли Господь приймає нас, коли ми посвячуємось. Але цей зародок Нового Створіння не може довго залишатися бездіяльним. Він повинен зростати внаслідок засвоєння їжі, повинен харчуватися. Спочатку ми “жадаємо щирого духовного молока, щоб ним вирости”. Ми стаємо міцними через активність як Нові Створіння. Але пам’ятаймо, що цьому новому життю в нас початок поклав Бог. Всі дослідження, разом узяті, не зроблять нас Новими Створіннями, ані жодна праця, бо ці речі ніколи не привели б нас у Божу сім’ю. Але тепер, коли ми увійшли в цю сім’ю через Господа Ісуса, ці добрі речі почнуть проявлятися. Нове Створіння використовує старе тіло як свою власність, як слугу. Старе тіло по праву вважається мертвим, забитим як жертва. Але насправді ми маємо його замість нашого нового тіла, щоб воно служило нам, доки Нове Створіння не перейде достатній розвиток, щоб отримати у воскресінні своє тіло, доки наша праця тут не буде виконана. Тому наявність цього старого, недосконалого тіла спонукає нас носити одяг Христової праведності, доки ми залишаємось у плоті.

Нове Створіння підкоряє собі старе тіло, здобуває щораз більший контроль над старими нахилами плоті. Це може бути більш явним для наших сусідів і друзів, а також для наших братів, ніж для нас самих. Отець діє в нас, Нових Створіннях, через Христа, і коли ми, як Нові Створіння, вправляємось у контролюванні плоті, ми стаємо сильними. Ось так, каже апостол, ми щораз більше стаємо копіями

дорогого Божого Сина. “Бо то Бог викликає в вас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю”, і коли ми так прагнемо і чинимо, ми виконуємо наше спасіння. Апостол говорить не про буквальну людину, а про клас “улюблених”, і пояснює, що Бог хоче, щоб ми знали, що зараз, коли ми є Його синами, Він працює в нас, щоб виконати Свою волю.

БОЖА ЧАСТКА У ВЕЛИКІЙ ПРАЦІ

Бог виконав для нас велику працю, перш ніж ми могли увійти в Христа – велику і важливу працю: Він купив нас через жертвну смерть Господа Ісуса. До цієї праці належить також порядок, завдяки якому це знання приходять до нас. Через різні обставини, випадки, життєві події Він показує нам шлях, як статися Його дітьми через повне посвячення. Все це Боже діло, і в Святому Письмі воно назване притягненням та покликком. “Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його”, – сказав Учитель. Отець притягує, але через Сина. Тоді ми є покликані “Небесним Покликком”. Після прийняття Поклику на Господніх умовах, в нас відбувається велика праця. Цю працю виконує Бог.

В іншому місці апостол каже про цей клас: “Бо ми Його твориво”. Наш Господь Ісус сказав: “Я Виноградина, ви галуззя”. Отець є великим Виноградарем. Бог обрізає гілки Виноградини, щоб дати їй все необхідне для плодоношення. Ми потребуємо обрізання, щоб якомога краще розвинути все те, на що ми здатні як Нові Створіння і щоб переконатися, наскільки ми кваліфіковані.

Отже, Боже діло в нас просувається вперед. Він діє через світ, через братів, через усілякі різноманітні випробування в житті, а також через Свої дорогоцінні обітниці. Наскільки ми любимо Бога, настільки ми маємо користь з наших випробувань. “І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре”. Якщо ми це знаємо, то все, що нам трапляється, ми будемо приймати в душі покори та довіри.

Господь продовжує годувати нас Своїм

Словом. Наш поступ – це справа поступового розвитку: це зростання в благодаті, знанні, на подобу Божого характеру. Ось так Бог викликає в Своїх дітях і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Він нам показує щораз більше, чим є Його добра воля. Хто стався Божою дитиною, той з часом усвідомлює ясніше, ніж тоді коли він посвятився, що таке Божа воля, що таке Божий розум. Він починає бачити речі під зовсім іншим кутом, ніж тоді, коли вперше увійшов на вузьку дорогу.

А так як Господь діє в нас через різні засоби Свого провидіння і т.д., ми повинні прийняти цей багатий харч для Нового Створіння,

засвоюючи його і зростаючи завдяки йому – стаючись міцними характером і, таким чином, приготованими до Царства, до слави, честі та безсмертя, які чекають нас у випадку вірності. Звичайно, ці великі благословення та почесті ми не отримуємо, доки не станемо характером такими, яких Господь визнає. Апостол закликає нас пам'ятати, що враховуватися буде тільки те, чого Нове Створіння добилося в боротьбі зі слабостями плоті, в подоланні несприятливих обставин, те, наскільки ми насправді досягли розвитку нашого характеру по подібі Христа.

R5758 (1915 p.)

“БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ”

“Для чистих все чисте, а для занечистених та для невірних не чисте ніщо, але занечистилися і розум їхній, і сумління. Вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будиши брудкі й неслухняні, і до всякого доброго діла нездатні”. “Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо” (Кул.) (Тита 1: 15, 16; Приповіді 4: 23).

Наш перший вірш є надзвичайно суворим обвинуваченням. Контекст наводить на думку, що апостол Павло звертався до тих, котрі в певному значенні вважали себе причетними до Божої Справи, проте їхнє переконання та спосіб життя суперечили Посланню Євангелія. Ми не є певні, кого він мав на увазі: невіруючих юдеїв чи тих, котрі сталися послідовниками Христа тільки зовні. В усякому випадку він говорив про тих, котрі казали, що вони пізнали Бога – чи то через Закон, чи через Євангеліє. З тексту виникає, що вони захоплювалися вишукуванням помилок і могли знайти недолік у будь-чому: що ніхто не робить так як слід, що жодне вчення не є правильне. Ми всі зустрічали людей такого характеру, котрі ніде не бачать нічого чистого, нічого доброго, і весь час обвинувачують інших.

Твердження апостола надзвичайно міцне

і переконливе: “Для чистих все чисте, а для занечистених та для невірних не чисте ніщо”. Навряд чи цими словами він хотів сказати, що чистому не може трапитися нічого нечистого, ані що нечистий не може знайти нічого чистого. Але це правда в широкому, загальному значенні. Хто чистий сам по собі, той здатний побачити праведність в Божественному Законі і в Божественному порядку. Він здатний бачити істинні, чисті серця щирих Божих “малих”, не дивлячись на слабості їхньої деградованої плоті. Коли ж невірні осквернюються, їхнє сумління стає викривленим, і вони не можуть бачити нічого і нікого у правильному світлі. Вони дозволили, щоб до розуму проникли і там оселитися злісні думки – підозри, злі припущення на кшталт: “Все має свою ціну. Кожну людину можна купити. Немає чесного” і т.д. Вони судять інших, порівнюючи їх із собою.

Не тільки їхні розуми зіпсувалися і не бачать нічого чистого, нічого доброго, нічого правильного в інших, але й їхні сумління осквернилися. Спочатку сумління таких осіб дещо докоряє їм. Але поступово, як вони віддаються злим нахилам серця, їхнє сумління псується і стає кам'яним, тож вони не зауважують, як кривлять душею, обсуджують, перестають бачити себе, якими несправедливими, безсоромними і сліпими вони стали. “Вони твердять, немов

знають Бога, – каже апостол (тобто щось знають розумовим чином про Його план та Слово), – але відкидаються вчинками”. Їхні вчинки суперечать Божому Слову, яке навчає, що всі повинні намагатися усіляко робити добро, бачити все добре і доброзичливо відноситись до інших.

ПРИЧЕПИ, ОБВИНУВАЧІ БРАТІВ

Опоганившись, такі особи поривають з Богом, зрікаються Його своїми вчинками. Як каже св. Павло, вони “бридкі й неслухняні” Богу, ходячи всупереч Його наказам. Це справді бридка річ – пізнавши Господа, піти у протилежному напрямку і віднести з невагою до Його поради. Вони “до всякого доброго діла нездатні”. Вони не роблять нічого доброго, а, навпаки, знаходять у кожному вади.

Апостол не каже, що вони обов’язково стали аморальними і мерзенними в тому, що потрапили в усілякий гріх та зло. В його словах не треба читати нічого такого, чого в них немає. Але він говорить, що усяку добру річ вони занецищують, псують. Було би краще для них триматися подалі від Господньої праці. Вони дозволяють, щоб гіркий дух панував у них доти, доки вони не нададуть усьому забарвлення, яке має їхній розум. Вони не бачать того, які вони несправедливі, нечестиві в своїх думках, вчинках і поведінці. Вони шкодять усякій добрій справі.

Для нас в цьому є лекції застереження, щоб ми часом не дозволили збити себе з пуття духом лукавого і не стали звичайними причепами, обвинувачами братів, віддаючи наш час, наші руки, наші ноги, наш язик не для того, щоб робити добро, щоб благословити і будувати братів, а щоб руйнувати їх. Наскільки хтось поводить так, настільки він стає нікудишнім, нічого не вартим для Господа і Його Справи.

ПОТРЕБА ПИЛЬНУВАТИ СЕРЦЕ

“Бережи твоє серце, мій сину, над усе, що бережеться, бо з нього виходить усе, чим живемо” (Кул.), – застерігає Мудрець. Думка, що міститься в цій пересторозі, надзвичайно

важлива. Воістину, це слова мудрості! Як серце є, мабуть, найважливішим органом людського тіла, так і слово “серце” вживається тут образним чином, щоб представити осередок почуттів людського розуму. Підтекст у тому, що серце треба пильнувати.

Є багато речей, які відволікають, відводять убік, збивають з пуття. Це не тільки тягар зайнятості, але й загальна тенденція світу і нашої деградованої плоті, яка намагається відвести серце від праведності, від служіння Богу, від чистоти, любові та добросердя до інших.

Великий противник також пропонує свою допомогу в спробах відвести убік. Серце – воля, почуття – кожної людської істоти має бути віддане Богу та праведності. Таким його створено на самому початку. Як магнітна стрілка повертається до полюса, так і людське серце повинно звертатися до Господа. Все протилежне означає грішний, спотворений, зіпсований стан.

Треба визнати, що гріх міцно укріпився в деградованій людській природі. Протягом довгих століть гріха багато людей намагалося утримати своє серце на належному рівні перед Богом. Але, дійшовши до необхідного стану, більшість не змогла залишитися в ньому, утримати своє серце в Божій любові, зберегти його від блукання, щоб воно не опинилося в стані злому.

Нам часто важко дати собі раду з тілом. Тілесні потяги потребують постійної уваги до себе. Язык треба постійно пильнувати. І хоча ми повинні дбайливо дивитися за усім, однак найважливішим є серце, бо всі злі нахили беруть свій початок саме тут. “Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихого виносить лихе”. Ми завжди повинні пильно дивитися, щоб наше серце залишалось чистим, щирим. Якщо ми знайдемо в ньому забруднення, цьому треба з молитвою протистояти і привести серце до ладу. Старайтесь наповнювати наш розум тим, що чисте, вартісне, Богоподібне.

Як Божі діти, ми навчилися, що утримати наше серце в згоді з Отцем можна тільки через Господа Ісуса Христа. Ми прийшли до Бога

через Христа і стали Його синами, отримавши Його Святий Дух. Тепер в нашому серці є новий чинник, нове джерело, яке змінює течію і осолоджує воду, яка з нього пливе. Відтепер ми любимо праведність і ненавидимо беззаконня. Якщо трапляється якесь відхилення, ми повинні подбати, щоб якомога швидше повернутися до згоди з Духом Господа. Слід тримати своє серце під постійним наглядом, щоб перебувати у тісній єдності з Отцем та нашим Господом Ісусом.

“Бо з нього [серця] виходить усе, чим живемо” (Кул.), сказав Соломон. Цей орган – серце – перекачує кров до всіх частин тіла. Отже, тіло завдячує серцю своєю силою, своєю життєвістю і самим життям. Тіло було би мертво, якщо б серце постійно не проштовхувало кров у систему. Отже, те, що впливає з нашого тілесного життя, впливає з серця – щодня і навіть щомиті. Кожен день воно дає життя – мало чи багато. Так само з осередком наших почуттів, з нашою волею. Хто спілкується з нами щодня, той зазнає доброго або поганого впливу від виявленого нами духа. Надзвичайно важливо, щоб вся наша поведінка в житті була правильно керована чистим серцем, яке треба уважно доглядати і постійно обстежувати, щоб в наших нинішніх стосунках з нашого серця впливало до інших тільки те, що добре. Тоді ми будемо приємними Господу, і Він вважатиме нас “дорогими дітьми”. Ось так наш розум та сумління залишатимуться незабрудненими.

ПИТАННЯ ЖИТТЯ І СМЕРТІ

Але є ще інше, життєво важливе значення, в якому зі серця виходить усе, чим ми живемо. Бог дав нам зрозуміти, що хоча Він засудив наш рід на смерть, проте подбав про майбутнє і про вічне життя для всіх. Умови, на яких можна мати вічне життя, є викладені в Святому Письмі. Вони говорять про те, що треба робити. Для нас, покликаних і прийнятих сьогодні, важливо робити все, що ми можемо, бо з природи в нашій плоті укріпився гріх. Ми, як і всі інші з роду Адама, є недосконалі з природи через його гріхопадіння, але Господь каже, що коли

ми станемо Його дітьми, Він буде судити нас на основі нашого серця – нашої волі, наших намірів, наших прагнень, наших зусиль.

Тому коли ми думаємо про славу нагороду, то повинні пам’ятати, що остаточне рішення в цій справі, остаточна ухвала буде цілковито залежати від того, як ми виконали поставлені умови. Це так як у суді, де суд присяжних має вирішувати, яким має бути вирок: на користь тієї чи іншої сторони. Так само вирішуватиметься і в нашому випадку – має бути прийнята ухвала, яка не підлягає апеляції.

Світ буде на випробуванні в наступному віці. Натомість Церква Христа є на випробуванні зараз – відтоді, як ми є зачаті Святим Духом. Це нове життя знаходиться на випробуванні. Наше нове серце перебуває на лаві Божественного суду. Отже, воно потребує дуже дбайливого догляду, оскільки має відношення до справи вічного життя та вічної смерті. Наші надії не залежать від досконалості тіла. Хтось може мати хворе тіло, хтось з природи може мати доброзичливу вдачу, а хтось – ні. Тому наше старе тіло вважається мертвим з тієї миті, як ми стали Новим Створінням, а Нове Створіння відповідає за контроль над тілом. Нове серце треба тримати в стані відданості Богу, принципам праведності, правди, безсторонності, відданості нашій Угоді. Якщо ми занедаємо належно розвивати Хриstopодібний характер, якщо ми не зуміємо утриматися в згоді з Господом, то ми ніколи не досягнемо розвитку, як Нові Створіння, в Христі. І коли прийде вирішальне випробування, ми зазнаємо невдачі.

Господь обіцяв дати благословення слави, честі, безсмертя та співпадкоємства з Ісусом тим, котрі під час Євангельського віку досягнуть подоби Його характеру. І ця подібність характером до Бога покаже нашу відданість принципам праведності та Божественній волі. У випадку нашого Господа Ісуса, Він охоче, радо жертвував все, щоб чинити волю Отця. Те саме має бути з усіма нами, які будуть прийняті з Христом. Усе, чим ми повинні жити, прояви нашого життя є перед нами. Бог звертається

до нас, послідовників Христа, Його учнів, так: “Життя та смерть дав я перед вами, благословення та прокляття. І ти вибери життя, щоб жив ти”. Життя – це благословення; смерть – це прокляття.

Благословення вічного життя є даром від Бога, а “заплатою за гріх” є прокляття смерті, а не муки, – ця думка знаходить підтримку у всій Біблії. Отже, для християнина метою життя тут на землі є вічне життя за умови вірності. Якщо ми не здобудемо вічного життя, то підемо на смерть – Другу Смерть. Бо якщо ми неслухняні принципам праведності і запропонованим можливостям під час цього випробування (щоб здобути вічне життя), яке прийшло до нас у Євангельському віці, то у майбутньому ми вже не матимемо можливості. Ці слова стосуються дійсно Божих дітей, котрі скуштували “небесний дар”. Тому важливо берегти своє серце, щоб воно було щирим, чистим, незабрудненим!

ЖИТТЯ РІЗНОГО СТУПЕНЯ

Між тими, хто остаточно здобуде вічне життя, будуть різні ранги, які відповідатимуть різним ступеням почестей та благословення. Апостол змальовує це так: “Бо зоря від зорі відрізняється славою; так само й воскресіння мертвих”, – тобто так само буде з усіма, хто матиме частку в Першому Воскресінні. Деякі в Царстві будуть мати яскравішу славу від інших. Можемо сказати, що остаточно будуть різні ступені – більш почесні і менш почесні.

Як показано в інших місцях Святого Письма, є два класи, котрі здобудуть вічне життя на духовному рівні існування. Багато належатиме до Великої Громади, але деякі будуть в Малій Черідці, Нареченій Христа. Ці деякі досягнуть найвищий рівень, безсмертя, тоді як більшість здобуде життя, схоже до життя ангелів, на нижчому духовному рівні.

Бачимо мудрість біблійного нагадування, що серце потребує постійної уваги, бо з ним пов’язані важливі, життєво важливі речі. Мудрість полягає в нагадуванні про небезпеку того, що розум і сумління можуть осквернитися і стати брудними. Хтось може казати: “Я буду вважати на кожне сказане мною слово”. Це добре. Але самого пильнування язика недостатньо, щоб отримати вічне життя, бо в деяких випадках між серцем і язиком може бути велика різниця. Язик може говорити дуже гладенько, але мати обманливе, нечисте серце. Знову ж таки, хтось може сказати: “Я буду пильнувати своє тіло, щоб не згрішити”. Цього замало. Треба йти до джерела. Господь дивиться на бажання, на наміри серця Свого народу. А тут потрібна особлива пильність, бо серце є великим полем бою – настільки великим, що може спричинити життя або смерть. Якщо це має бути життя, то ми прагнемо отримати найвище становище, яке Бог охочий нам дати. Залишається тільки виконати умови.

R5746 (1915 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.